รายงานการพิจารณาศึกษา
เรื่อง
"การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม e-Industry"

โดย
คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี
การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา

(สำเนา)

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๕๙

ที่ สว(กมธ๑) ๐๐๐๙/(ร ๕) **วันที่** ๒๘ มกราคม ๒๕๕๔

เรื่อง รายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม : e-Industry

กราบเรียน ประธานวุฒิสภา

ตามที่ที่ประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้ลงมติตั้งคณะกรรมาธิการสามัญประจำวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ.๒๕๕๑ ข้อ ๗๗ วรรคสอง (๑๔) กำหนดให้คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสาร และโทรคมนาคมเป็นกรรมาธิการสามัญประจำสภาคณะหนึ่ง มีอำนาจหน้าที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติกระทำกิจการ พิจารณาสอบสวน หรือศึกษาเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการบริหาร การส่งเสริมและการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสาร การสื่อสารสาธารณะ โทรคมนาคม และอื่น ๆที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกรรมาธิการคณะนี้ ประกอบด้วย

๑) นายประสิทธิ์ โพธสุธน	ประธานคณะกรรมาธิการ
๒) นายสุรพงษ์ ตันธนศรีกุล	รองประธานคณะกรรมาธิการ คนที่หนึ่ง
๓) นายวิทวัส บุญญสถิตย์	รองประธานคณะกรรมาธิการ คนที่สอง
๔) นายอนันต์ วรธิติพงศ์	รองประธานคณะกรรมาธิการ คนที่สาม
๕) นางนิลวรรณ เพชระบูรณิน	รองประธานคณะกรรมาธิการ คนที่สี่
๖) นายจรัล จึงยิ่งเรืองรุ่ง	เลขานุการคณะกรรมาธิการ
๗) นายสิงห์ชัย ทุ่งทอง	โฆษกคณะกรรมาธิการ
๘) นายต่วนอับดุลเล๊าะ ดาโอ๊ะมารียอ	รองโฆษกคณะกรรมาธิการ
๙) พลตำรวจตรี เกริก กัลยาณมิตร	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ
๑๐) นายประดิษฐ์ ตันวัฒนะพงษ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ
๑๑) นายพรพจน์ กังวาล	ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการด้านวิทยาศาสตร์

อนึ่ง นายสมบูรณ์ งามลักษณ์ ได้ขอลาออกจากคณะกรรมาธิการ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ และในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๙ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้มีมติแต่งตั้ง นายประดิษฐ์ ตันวัฒนะพงษ์ เป็นกรรมาธิการสามัญในคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา แทนนายสมบูรณ์ งามลักษณ์

/ต่อมา ...

ต่อมา พลโท สุจินดา สุทธิพงศ์ ได้ขอลาออกจากคณะกรรมาธิการ ตั้งแต่วันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๑ นางนิลวรรณ เพชระบูรณิน ได้ขอลาออกจากคณะกรรมาธิการ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ศาสตราจารย์สุกัญญา สุดบรรทัด ,พลตรี กลชัย สุวรรณบูรณ์ และพลโท พงศ์เอก อภิรักษ์โยธิน ได้ขอลาออกจากคณะกรรมาธิการ เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ และในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๑ (สมัยสามัญทั่วไป)วันจันทร์ที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๓ ที่ประชุมได้มีมติแต่งตั้งนางนิลวรรณ เพชระบูรณิน เป็นกรรมาธิการสามัญในคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา แทนพลโท พงศ์เอก อภิรักษ์โยธิน

ในการปฏิบัติภารกิจตามอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมาธิการดังกล่าว คณะกรรมาธิการได้ดำเนินการพิจารณาศึกษา เรื่อง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม : e –Industry ซึ่งบัดนี้ คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา ได้พิจารณาศึกษาและจัดทำรายงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดนำเสนอรายงานของคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม ต่อที่ประชุมวุฒิสภาเพื่อพิจารณาต่อไป ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ.๒๕๕๑ ข้อ ๙๕

(ลงชื่อ) ประสิทธิ์ โพธสุธน
(นายประสิทธิ์ โพธสุธน)
ประธานคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี
การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา

สำเนาถูกต้อง

(นางสาวสุนันทา ทรงจำปา)
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ฯ

สำนักกรรมาธิการ ๑
กลุ่มงานคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ฯ
โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๕๙
โทรสาร ๐ ๒๘๓๑ ๙๑๕๙
โทร. ๐ ๒๘๓๑ ๕๘๘๕-๗ (ศูนย์ประสานงานข้อมูลด้านกรรมาธิการ)
เว็บไซต์ http://www.senate.go.th

เกศณี พิมพ์
วีณา/เต้/ไพสิฐ ทาน

คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา

นายประสิทธิ์ โพธสุธน
ประธานคณะกรรมาธิการ

นายสุรพงษ์ ตันธนศรีกุล
รองประธานคณะกรรมาธิการ
คนที่ 1

นายวิทวัส บุญญสถิตย์
รองประธานคณะกรรมาธิการ
คนที่ 2

นายอนันต์ วรธิติพงศ์
รองประธานคณะกรรมาธิการ
คนที่ 3

นางนิลวรรณ เพชระบูรณิน
รองประธานคณะกรรมาธิการ
คนที่ 4

นายจรัล จึงยิ่งเรืองรุ่ง
เลขานุการคณะกรรมาธิการ

นายสิงห์ชัย ทุ่งทอง
โฆษกคณะกรรมาธิการ

นายต่วนอับดุลเล๊าะ ดาโอ๊ะมารียอ
รองโฆษกคณะกรรมาธิการ

พลตำรวจตรี เกริก กัลยาณมิตร
ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ

นายประดิษฐ์ ตันวัฒนะพงษ์
ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ

นายพรพจน์ กังวาล
ที่ปรึกษาคณะกรรมาธิการ
ด้านวิทยาศาสตร์

คณะอนุกรรมาธิการเทคโนโลยีสารสนเทศ
ในคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา

นายอนันต์ วรธิติพงศ์
ประธานคณะอนุกรรมาธิการ

นายต่วนอับดุลเล๊าะ ดาโอ๊ะมารียอ
รองประธานคณะอนุกรรมาธิการ

นายปานใจ ธารทัศนวงศ์
อนุกรรมาธิการ

นายสมเกียรติ อึงอารี
อนุกรรมาธิการ

นายวิบูลย์ ว่องวีรชัยเดชา
อนุกรรมาธิการ

นายเดชาธร เกิดภาพิพัฒน์
อนุกรรมาธิการ

นายวสันต์ ฝีมือช่าง
อนุกรรมาธิการ

นายปรีชา ไพรภัทรกุล
อนุกรรมาธิการ

นางสาวเปรมจิตต์ ตันพิชัย
อนุกรรมาธิการ

นายฉกาจ วิสัย
เลขานุการคณะอนุกรรมาธิการ

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมาธิการ

นายเรืองชัย จินตรุ่งเรืองชัย

นายปรีชา ขำศิริ

นายพิทักษ์ วังวรางกูร

นายพิพัฒน์ ไพบูลย์เกษมสุทธิ

นางเอมอร จนิษฐ

นายธวัช สถิตวิทยา

นายรังสรรค์ จันทร์นฤกุล

พลเอก นิพนธ์ ศิริพร

นายวิริยะ วงศ์วีระนนท์ชัย

นายธเนศ ชูบ่อฝ้าย

ผศ. ดร.นพพร ลีปรีชานนท์

นายกิตติพงษ์ เมฆวิจิตรแสง

นายประสิทธิ์ เหมวราพรชัย

นายศิริวัฒน์ วงศ์จารุกร

นายนพพร บุญรงค์

นายพิษณุ สกุลโรมวิลาส

นางสาวกาญจน์ภิวรรณ กีรติเรืองเดช

นายประวิตร ฉัตตะละดา

นายสมศักดิ์ เพ็ญทวีพรเดช

ศ.ดร. ฐาปนา บุญหล้า

นางสาวนภัค วรธิติพงศ์

นายกิตติพงศ์ เตมียะประดิษฐ์

นายสุพล สิทธิธรรมพิชัย
นายจินดากร ตู้จินดา
นายวุฒิพันธ์ ฐิตะกสิกร

นายพิชิต วิวัฒน์รุจิราพงศ์
นางสาววารุณี รัชตพัฒนากุล
นายจิระ อรุโณทัยจิตร

สารบัญ

สารบัญ (ต่อ)

บทสรุปผู้บริหาร

บทนำ

ภาครัฐได้เล็งเห็นความสำคัญและจำเป็นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ภายใต้กฎเกณฑ์การค้าเสรีอันเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่ง จึงได้กำหนดนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศ พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๕๓ เพื่อการพัฒนาประเทศไปสู่สังคมของภูมิปัญญาและการเรียนรู้ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความสามารถในการแข่งขัน นโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศมีสาระสำคัญโดยรวมว่า เทคโนโลยีใหม่อันได้แก่ คอมพิวเตอร์ สารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งเรียกว่า เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information and Communication Technology หรือ ICT) รวมถึงเทคโนโลยีชีวภาพและพันธุวิศวกรรมศาสตร์ ได้ก่อให้เกิดกิจกรรมใหม่ ๆ ในทางเศรษฐกิจและสังคมอันส่งผลต่อการดำรงอยู่และการพัฒนาประเทศต่าง ๆ ในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตอย่างมาก และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จนเป็นที่ยอมรับกันว่าในศตวรรษที่ ๒๑ จะต้องเผชิญกับเศรษฐกิจใหม่ที่เรียกว่า "เศรษฐกิจแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้" (Knowledge-based Learning Economy) และมีเป้าหมายให้ประเทศไทยมีทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้เป็นพื้นฐานอันเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการสร้างความสามารถในการแข่งขันที่จะส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของชาติอันจะนำมาซึ่งความมั่งคั่งของประชาชนและความมั่นคงเข้มแข็งของชาติ

นโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศนั้น รัฐบาลกำหนดเป้าหมายโดยมุ่งสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนา ๕ ด้าน ได้แก่ ด้านภาครัฐ (e-Government) ด้านพาณิชย์ (e-Commerce) ด้านการศึกษา (e-Education) ด้านสังคม (e-Society) และด้านอุตสาหกรรม (e-Industry)

สภาพปัจจุบันการพัฒนา e-Industry ของประเทศไทยนั้น มีการพัฒนาก้าวหน้าในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่ได้สำเร็จบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถ จึงมีความจำเป็นที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องมีการร่วมมือ ศึกษาและปรึกษาหารือเพื่อทราบถึงสภาพของปัญหาอุปสรรค ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขเพื่อเป็นการส่งเสริมเร่งรัดผลักดันให้เกิดการพัฒนาไปสู่เป้าหมาย นอกเหนือจากความจำเป็นที่ต้องเร่งพัฒนาให้เกิดการนำเอาซอฟต์แวร์ไปประยุกต์ใช้ในด้านต่าง ๆ แล้ว ประเทศไทยยังจำเป็นต้องเร่งพัฒนาความชำนาญพิเศษเฉพาะทาง (Niche) ให้สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยได้ประสบความสำเร็จสูงในระดับที่น่าพอใจแล้ว ได้แก่ อุตสาหกรรม Animation และ Healthcare แต่ก็ยังจำเป็นต้องพัฒนาให้มีเพิ่มขึ้น เนื่องจากสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและรายได้เข้าประเทศ

จากการดำเนินการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการได้พบว่า สาเหตุที่การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมยังไม่บรรลุตามเป้าหมายนั้น เนื่องจากมีปัญหาอุปสรรค ข้อจำกัดหลายประการ อาทิ กฎ ระเบียบ ต่าง ๆ ที่ไม่เอื้อและเท่าทันการณ์ต่อการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรม ICT ปริมาณและคุณภาพของทรัพยากรบุคคลด้าน ICT ความพร้อมด้านระบบโครงสร้างพื้นฐานหรือ Infrastructure ยังไม่เพียงพอและแพร่กระจายไม่ทั่วถึง ขาดงบประมาณสนับสนุนที่พอเพียงและต่อเนื่อง ขาดองค์ความรู้หรือ content นโยบาย

ในการจัดซื้อ และที่สำคัญยิ่งค่านิยม ความเชื่อมั่นในการใช้ของที่ผลิตในประเทศไทย ตลอดจนการบูรณาการของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการให้การสนับสนุนส่งเสริมอย่างจริงจัง จริงใจ และต่อเนื่อง

คณะอนุกรรมาธิการตระหนักเป็นอย่างยิ่งว่า ภาคเอกชนในสาขาอุตสาหกรรมนั้นเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ และผลสำเร็จในการประกอบการของภาคอุตสาหกรรมนั้นก็คือ ความสำเร็จของภาครัฐโดยรวมนั่นเอง จึงเห็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการส่งเสริมผลักดันอย่างบูรณาการของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง จริงใจ และต่อเนื่อง เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศของชาติ เพื่อความสามารถในการแข่งขันอันนำไปสู่การเป็นผู้นำในภูมิภาค

ในกระบวนการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการ ได้มุ่งมั่นเพื่อที่จะได้รับทราบข้อมูล ข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ครอบคลุมครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อสามารถสะท้อนถึงสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขได้อย่างถูกต้องเป็นจริง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม (e-Industry) ให้มีการพัฒนาไปสู่เป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อประโยชน์ต่อการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจแก่การผลิตและบริการทุกสาขา รวมทั้งด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) ให้สามารถแข่งขันได้และอยู่รอดในเวทีโลก ก่อเกิดสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ สร้างความเข้มแข็งของชุมชน เพื่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

ผลการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการนั้น ได้ข้อมูลข้อเท็จจริงที่นำมาสรุปวิเคราะห์ตามหลักวิชาการ และได้จัดทำเป็นข้อเสนอแนะ อันประกอบไปด้วยข้อเท็จจริงของสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไข ซึ่งมีความจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนส่งเสริม จากทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา และภาคประชาชน ดังปรากฏตามข้อเสนอแนะของคณะอนุกรรมาธิการ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการ

เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม e-Industry ให้สามารถแข่งขันได้

๑. ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ต้องมีทัศนคติและตระหนักว่าภาคเอกชนในสาขาอุตสาหกรรมนั้นเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ และผลสำเร็จในการประกอบการของภาคอุตสาหกรรมนั้นก็คือความสำเร็จของภาครัฐโดยรวมนั่นเอง จำเป็นอย่างยิ่งต้องส่งเสริมผลักดันอย่างจริงจัง จริงใจและต่อเนื่อง และที่สำคัญยิ่งรัฐบาลจำเป็นต้องส่งเสริมผลักดันนโยบาย "Buy Thai First ด้วยการให้สิทธิพิเศษแก่องค์กรที่ซื้อซอฟต์แวร์ไทย

๒. เมื่อได้มีการร่วมกันกำหนดนโยบายและแผนต่าง ๆ แล้ว ผู้เกี่ยวข้องต้องให้ความสำคัญ เคารพและให้เกียรติที่จะดำเนินการอย่างจริงจังต่อเนื่องในสิ่งที่ได้ตกลงและเห็นพ้องต้องกันไม่ปล่อยปละละเลย หรือนิ่งดูดายในการขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายในการที่จะผันแผนไปสู่การปฏิบัติ จึงจะสามารถประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายได้

๓. คุณภาพและปริมาณของบุคลากรเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องผลักดันและส่งเสริมภาคการศึกษาและภาคเอกชนในการผลิตบุคลากรสู่ตลาดซอฟต์แวร์ซึ่งจำเป็นต้องลงทุนโดยจะต้องมีงบประมาณที่พอเพียงและต่อเนื่อง มีแรงจูงใจในเรื่องของความมั่นคงและความก้าวหน้าในวิชาชีพ

เพื่อให้อยู่ในวิชาชีพอย่างต่อเนื่องและถาวรอันมีผลต่อการพัฒนาวงการ ICT ซึ่งจำเป็นจะต้องสร้างคนให้มีความรู้ทั้งด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและด้าน Business เพื่อความสามารถในการแข่งขันได้อย่างแท้จริง

๔. ระบบ Infrastructure หรือโครงสร้างพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสูงสุดในการสร้างและวัดความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย ต้องมีจำนวนให้เพียงพอและแพร่กระจายอย่างทั่วถึง

๕. นโยบายการจัดซื้อจัดจ้าง การจัดซื้อจัดจ้างด้านภาคเอกชนควรนำนโยบายด้าน IT ไปปรับใช้ให้สอดคล้องกับนโยบายในองค์กร เพื่อความอยู่รอดในการแข่งขันของธุรกิจซอฟต์แวร์ที่สูงขึ้น องค์กรต่าง ๆ ต้องร่วมมือกันด้านข้อมูลฐานลูกค้าผลักดันในการให้ลิขสิทธิ์แก่ผู้ผลิตซอฟต์แวร์อิสระ

๖. จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ อย่างจริงจัง ดังนี้

๖.๑ ทรัพย์สินทางปัญญาของไทย

๖.๑.๑ การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาโดยภาพรวม สิ่งที่ภาคเอกชนประสงค์ที่จะให้ภาครัฐดำเนินการอย่างจริงจัง คือ ต้องการให้ลดระยะเวลาและขั้นตอนในการพิจารณาการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ เนื่องจากถ้าใช้ระยะเวลาพิจารณานานก็จะทำให้ซอฟต์แวร์ ที่ผลิตออกมาไม่เกิดมูลค่าตามที่ควรจะได้ พร้อมทั้งสูญเสียประโยชน์ที่จะได้รับ ทั้งนี้อาจเกิดจากบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลและดำเนินการจดทะเบียนจากกรมทรัพย์สินทางปัญญาอาจยังขาดความเข้าใจด้านระบบ ICT อย่างชัดเจน

๖.๑.๒ ปัจจุบันการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาจะมีผลเฉพาะประเทศตามที่ผู้ประกอบการภาคเอกชนได้ดำเนินการจดไว้ ทั้งนี้ ภาคเอกชนต้องการให้กรมทรัพย์สินทางปัญญาช่วยอำนวยความสะดวกให้กับกลุ่มภาคเอกชน โดยให้ภาคเอกชนสามารถจะทะเบียนในประเทศใดประเทศหนึ่งแต่มีผลคุ้มครองภายในกลุ่มประเทศนั้น ๆ ทั้งหมด หรือให้มีเจ้าหน้าที่จากทางกรมฯ ประจำอยู่ในประเทศต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการและหลักการพิจารณามอบความคุ้มครองของแต่ละประเทศ

๖.๑.๓ ตามที่รัฐบาลได้มีโครงการใหม่ ๆ ออกมาเพื่อช่วยซอฟต์แวร์เฮาส์บ่อยครั้ง แต่ทางภาครัฐได้ประชาสัมพันธ์ผ่านทางช่องทางต่าง ๆ เพียงช่วงแรก และด้วยระยะเวลาประชาสัมพันธ์ที่สั้นยังไม่มีการดำเนินการอย่างกว้างขวางและต่อเนื่องทำให้บางครั้งผู้ผลิตซอฟต์แวร์ไม่สามารถทราบถึงโครงการดังกล่าวโดยทั่วถึง ควรให้มีการเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้นและขยายระยะเวลาให้ยาวนานขึ้น เพื่อทางภาคเอกชนจะได้ไม่เสียโอกาสและประโยชน์ที่จะได้รับจากภาครัฐ และภาคเอกชนเองก็จะต้องกำหนดแนวทางในการทำความเข้าใจและติดตามข่าวสารของภาครัฐอย่างต่อเนื่องด้วย

๖.๑.๔ การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาในต่างประเทศจะมีค่าใช้จ่ายสูง ประมาณ ๗ – ๘ แสนบาท ขอให้ภาครัฐช่วยสนับสนุนงบประมาณในการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาด้วย นอกจากนี้หากจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาในต่างประเทศได้แล้ว จะสามารถขอจดในประเทศไทยได้ง่ายมาก

๖.๑.๕ กรมทรัพย์สินทางปัญญาควรส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้ภาคเอกชน หรือประชาชนได้รับประโยชน์ที่ตรงกับความต้องการและคุ้มค่าของการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้ การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา เป็น KPI ตัวหนึ่งที่สำคัญในการประเมินความสามารถของประเทศด้วย

๖.๒ ประกาศนียบัตร (Certificate)

๖.๒.๑ การสร้างกรอบพัฒนาองค์ความรู้เพื่อให้ครอบคลุมวิชาชีพต่าง ๆ ทางด้านไอที เพื่อสร้าง Demand และ Supply พร้อมกัน ซึ่งจะประกอบด้วย ๒ ส่วน

- ผู้ใช้ (User) ให้ความรู้ความเข้าใจกับผู้ใช้เมื่อ User เข้าใจในผลิตภัณฑ์ ความต้องการใช้จะเกิดตามมา ตรงนี้จะช่วยกระตุ้นในส่วนของ Demand ให้เพิ่มขึ้น
- ผู้ผลิต (Software House) เมื่อ Demand เพิ่มขึ้น ก็จะกระตุ้นให้ซอฟต์แวร์เฮาส์เร่งผลิตและพัฒนาซอฟต์แวร์ ให้ทันต่อความต้องการของตลาด ซึ่งในส่วนนี้ก็จะเป็นการเพิ่ม Supply ให้สมดุลกับ Demand

๖.๒.๒ การจัดทำกรอบการพัฒนาองค์ความรู้ด้านไอที สาขาต่าง ๆ ให้มีพื้นฐานการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่การสอบรับใบประกาศนียบัตรด้านต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยอ้างอิงจากการออกประกาศนียบัตรด้านไอซีที ที่กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้ดำเนินการจัดทำอยู่ในปัจจุบันซึ่งมี ๓ ด้าน คือ

- Network Security
- Project Management
- ด้านภาษาอังกฤษในอุตสาหกรรมไอที

๖.๒.๓ ควรมีการจัดทำ Job flow ในแต่ละสาขาวิชาให้ชัดเจน โดยการทำแบบสอบถามไปยังสถานประกอบการต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงความต้องการแรงงานที่จบและได้รับประกาศนียบัตรในด้านใดบ้าง และรายละเอียดการเรียนการสอนเช่นใดที่จะเหมาะสมตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน

๖.๒.๔ ผลักดันให้ก่อตั้งสภาวิชาชีพไอซีที โดยจะต้องมีหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และสถาบันการศึกษา เข้ามารองรับและสนับสนุนเพื่อผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง

๖.๒.๕ ภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนการสอบใบประกาศนียบัตรสาขาไอซีที เช่น การให้สิทธิ์ลดหย่อนภาษี เพื่อเป็นการกระตุ้นให้มีผู้สนใจเข้าสอบใบประกาศนียบัตรในกรอบมาตรฐานการเรียนการสอนที่กำหนด รวมถึงประกาศนียบัตรที่ได้รับในสาขาต่าง ๆ ตามความเชี่ยวชาญที่ได้สอบมานั้นมีผลต่อการจ้างงานและการระบุอัตราเงินเดือนในอนาคต

๖.๒.๖ กรอบวิชาชีพต้องเข้ามามีส่วนการวัดผลการเรียนรู้ โดยส่งเสริมเรื่อง Soft Skill ให้กับนักศึกษาจบใหม่และเพิ่มในส่วนของการเรียนรู้ เพื่อเตรียมพร้อมและส่งเสริมศักยภาพก่อนการทำงานจริงของ Programmer รุ่นใหม่ และควรมีการจัดสัมมนาให้กับผู้ประกอบการไอทีเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการรับพนักงานในสายไอที

๖.๓ การจัดซื้อจัดจ้างซอฟต์แวร์ภาครัฐ

๖.๓.๑ อุปสรรคข้อกำหนดคุณสมบัติของผู้เสนอราคาและเงื่อนไขของ TOR แม้จะมีการพูดถึงเกี่ยวกับทุนจดทะเบียนหลายครั้ง แต่ปัจจุบันยังมีบางโครงการยังมีข้อกำหนดของเงินจดทะเบียนที่สูงเกินความจำเป็น ภาคเอกชนจึงขอให้ภาครัฐที่เกี่ยวข้องพิจารณาช่วยเหลือประเด็นนี้ด้วย

๖.๓.๒ การกำหนดผลงานของผู้เสนอราคาบางโครงการมีการกำหนดจำนวนผลงานและอายุของบริษัทที่เข้าร่วมเสนอราคาที่มากเกินไป รวมถึงระยะเวลาของการส่งมอบงาน บางโครงการกำหนดระยะเวลาไว้สั้นทำให้ผู้ผลิต (software house - SWH) บางรายที่ต้องการทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงผลงานให้ตรงตามความต้องการของโครงการเพื่อเข้าเสนอมีข้อเสียเปรียบกับ SWH อื่นที่มีผลงานพร้อมเตรียมส่ง

๖.๓.๓ เกณฑ์การให้คะแนนเทคนิค e-Auction ยังไม่เป็นไปตามมาตรฐาน เช่น การให้คะแนนเอกสารที่เสนองาน ทั้งนี้ ควรมีกรรมการที่เป็นบุคคลภายนอกเข้ามาร่วมตัดสินเพื่อความโปร่งใสยิ่งขึ้น

๖.๓.๔ การตรวจรับงานใช้ระยะเวลานาน และผู้ตรวจรับบางครั้งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตรวจรับ ทั้งนี้อาจเกิดการสับสนระหว่างเอกสารที่เสนอกับงานที่ส่ง ซึ่งบางโครงการเมื่อส่งมอบงานและนำไปใช้จริงแล้ว ผู้ใช้ (User) แจ้งสนองไม่ตรงตามที่ต้องการ ทั้งนี้จึงมีบทสรุปพร้อมทั้งแนวทางแก้ไขว่าควรจัดทำ TOR กลางขึ้นมาเพื่อเป็นคู่มือช่วยเจ้าหน้าที่ของรัฐในการจัดซื้อ ในบางครั้งเจ้าหน้าที่ยังไม่มีความเชี่ยวชาญในการกำหนดรายละเอียดปลีกย่อยของผลิตภัณฑ์หรือที่เรียกกันว่าสเป็คมากนัก TOR กลางจะสามารถช่วยเป็นแนวทางการจัดซื้อของเจ้าหน้าที่ได้

๖.๓.๕ เมื่อก่อนซอฟต์แวร์เฮาส์ สามารถเบิกเงินล่วงหน้าได้โดยยื่นหนังสือขอเบิก ซึ่งสามารถยื่นขอรับได้ประมาณ ๑๕ – ๒๐ % ของยอดในโครงการ แต่ปัจจุบันซอฟต์แวร์เฮาส์ ไม่สามารถเบิกเงินล่วงหน้าได้ ซึ่งบางโครงการซอฟต์แวร์เฮาส์ ต้องหากระแสเงินสดเพื่อหมุนเวียน ในเรื่องค่าใช้จ่ายแทนผู้ว่าจ้างล่วงหน้าไปก่อน ทั้งนี้ภาคเอกชนขอให้มีการกำหนด TOR ขึ้นมาใหม่ให้ซอฟต์แวร์เฮาส์ สามารถเบิกค่าจ้างล่วงหน้า ๑๕ – ๒๐ % ได้

๖.๓.๖ การส่งมอบ Source Code ยังเป็นข้อกังขาว่าจะขัดต่อ พ.ร.บ. ความลับทางการค้าหรือทรัพย์สินทางปัญญาหรือไม่

๖.๓.๗ การกำหนดค่าแรงมาตรฐาน การกำหนดค่า Maintenance และควรแยกค่า License ค่าติดตั้งและอบรม เมื่อมีการเสนอราคาทั้งผู้ว่าจ้างและซอฟต์แวร์เฮาส์ จะได้มองเห็นค่าใช้จ่ายได้อย่างชัดเจนและแน่นอน

๖.๔ การลงทุนภาคอุตสาหกรรม กับสำนักงานส่งเสริมการลงทุน (BOI)

จากข้อมูลของ BOI แสดงว่ากิจการที่ได้รับการส่งเสริมจะเป็นอุตสาหกรรมภาคการผลิต และต้องมีทุนจดทะเบียนที่ระบุไว้คือ ๑ ล้านบาทขึ้นไป ธุรกิจอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ก็เป็นอีกกิจการหนึ่ง ซึ่งทางBOI ให้การสนับสนุน โดยตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ ซอฟต์แวร์เฮาส์ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากBOI มีประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ราย มีผู้ได้รับการส่งเสริมเฉลี่ยปีละประมาณ ๑๐๐ กว่าราย ส่วนใหญ่เป็นซอฟต์แวร์เฮาส์ขนาดเล็ก และซอฟต์แวร์เฮาส์ขนาดใหญ่จะเป็นบริษัทต่างชาติ สิทธิประโยชน์ของBOI มีหลายประเภท แต่ส่วนใหญ่ถ้าเป็นซอฟต์แวร์เฮาส์ จะขอส่งเสริมลดหย่อนภาษีหัก ณ ที่จ่ายมีระยะเวลา ๘ ปี

๖.๔.๑ กรมส่งเสริมการลงทุนของ BOI ควรที่จะระบุข้อกำหนดให้เอื้อประโยชน์ต่อซอฟต์แวร์เฮาส์ไทยมากกว่าชาวต่างชาติ ทั้งนี้ ปัจจุบันซอฟต์แวร์เฮาส์ขนาดใหญ่เป็นของชาวต่างชาติกลับได้รับสิทธิประโยชน์เหมือนซอฟต์แวร์เฮาส์ ขนาดเล็กของคนไทยทุกประการ BOI โปรดพิจารณาในส่วนนี้ เนื่องจากชาวต่างชาติได้รับทั้งสิทธิประโยชน์ในด้านยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่าย ๘ ปี และยังได้แรงงานไทยที่มีคุณภาพไปพัฒนาซอฟต์แวร์ของต่างชาติแทนที่ได้แรงงานที่มีฝีมือมาพัฒนาซอฟต์แวร์ไทย

๖.๔.๒ ยอดเงินลงทุนที่ BOI ระบุไว้ คือ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในที่นี้อ้างถึงอุตสาหกรรมการผลิตส่วนใหญ่แล้วอุตสาหกรรมดังกล่าวจะเน้นการลงทุนเกี่ยวกับเครื่องจักร แต่ภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ นอกจากค่าซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์แล้ว เงินลงทุนส่วนใหญ่มาจากการสรรหาและจัดจ้างบุคลากรเพื่อมาพัฒนาซอฟต์แวร์ ขอให้ทาง BOI เล็งเห็นความสำคัญที่เกี่ยวกับการลงทุนด้านการสรรหาและจัดจ้างบุคลากรเพื่อต่อไปทาง BOI อาจจะนำยอดการลงทุนที่เกี่ยวกับการสรรหาและจัดจ้างบุคลากรมาเป็นส่วนหนึ่งของเงินลงทุนที่จะเสนอโครงการใหม่ ๆกับ BOI ต่อไป

๖.๔.๓ ควรมีการสร้าง content ของประเทศเนื่องจากภายในประเทศมีความต้องการใช้ Content ต่าง ๆ ค่อนข้างสูง เช่น Content ด้านการศึกษาและอีกทางหนึ่งต้องการรณรงค์ให้ผู้ใช้หันมาใช้ Open Source ให้มากขึ้น

๖.๕ ขอบเขตและบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ของสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) ตามพระราชกฤษฎีกา (SIPA)

ยุทธศาสตร์ ๔ M ในการส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ที่มีส่วนช่วยในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

๖.๕.๑ Man (ด้านบุคลากร) ให้ความรู้ในฝั่งของผู้ขาย Supplier และการทำ Training ในฝั่งผู้ซื้อ ซึ่งถ้าผู้ซื้อมีความเข้าใจในผลิตภัณฑ์มากขึ้น จะส่งผลให้ Demand โตขึ้นด้วย

๖.๕.๒ Money (ด้านการเงิน) ๑. การขอรับเงินสนับสนุนจากทางรัฐ ซึ่งมีความยากในการรับพิจารณา เนื่องจากทางภาครัฐยังใช้หลักการพิจารณาเหมือนกับการอุตสาหกรรมอื่น ๆ ทั้งนี้ทางภาครัฐจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนหลักการพิจารณาใหม่ให้เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมประเภท Software ๒. เสนอเรื่องการให้ Tax incentive กับผู้ประกอบการที่ซื้อ Software ไทย ๓. การให้สถาบันการเงินของรัฐทำหน้าที่ Banker รับชำระผ่อนเพื่อลดภาระทางการเงินของผู้ซื้อ

๖.๕.๓ Marketing (ด้านการตลาด) ๑. ตลาดภายในประเทศส่งเสริมให้ภาครัฐเล็งเห็นความสำคัญของโครงการ Business Matching ให้มากขึ้นเพื่อสร้าง Branding ให้เกิดขึ้น ๒. ตลาดภายนอกประเทศ ต้องเตรียมความพร้อมสำหรับผู้ประกอบการไทย และภาครัฐต้องช่วยสร้างตลาดใหม่ พร้อมทั้งคัดสรรผู้ประกอบการเพื่อที่จะผลักดันและนำพาก้าวสู่ตลาดโลกต่อไป

๖.๕.๔ Management (การบริหารจัดการ) ผลักดันการสร้าง Pilot Project ซึ่งทางภาครัฐและมหาวิทยาลัยอาจทำวิจัยและนำผลการวิจัยที่ได้มาทำการฝึกอบรม ให้กับภาคเอกชนเพื่อไปทำการค้าต่อไป และควรกำหนดมาตรฐานในการผลิต Software ที่สามารถใช้ในระดับสากล รวมถึงการออกกฎหมายที่จะอำนวยให้ software ไทย ไม่เสียเปรียบผู้ซื้อหรือชาวต่างชาติ

รายงานการพิจารณาศึกษา
ของ
คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา
เรื่อง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม : e-Industry

---

ด้วยในคราวประชุมวุฒิสภา ครั้งที่ ๘ (สมัยสามัญทั่วไป) วันศุกร์ที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ที่ประชุมได้ลงมติตั้งคณะกรรมาธิการสามัญประจำวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ.๒๕๕๑ ข้อ ๗๗ กำหนดให้คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม เป็นคณะกรรมาธิการสามัญประจำวุฒิสภาคณะหนึ่ง มีอำนาจหน้าที่พิจารณาร่างพระราชบัญญัติ กระทำกิจการพิจารณาสอบสวนหรือศึกษาเรื่องใด ๆที่เกี่ยวกับการบริหาร การส่งเสริมและการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสาร และการสื่อสารสาธารณะ โทรคมนาคมและอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และในการปฏิบัติภารกิจตามอำนาจหน้าที่ดังกล่าว คณะกรรมาธิการได้พิจารณาศึกษาเรื่อง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม : e –Industry

บัดนี้ คณะกรรมาธิการได้พิจารณาศึกษาเรื่องดังกล่าวเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงขอรายงานผลการพิจารณาศึกษาต่อวุฒิสภา ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ.๒๕๕๑ ข้อ ๗๗ และข้อ ๙๕ วรรคหนึ่ง ดังนี้

๑. การดำเนินการของคณะกรรมาธิการ

๑.๑ คณะกรรมาธิการได้มีมติแต่งตั้งตั้งคณะอนุกรรมาธิการเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อทำหน้าที่พิจารณาศึกษา ติดตาม ตรวจสอบ และให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการศึกษา การบริหารจัดการภาครัฐ การพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ และด้านอื่น ๆ ตลอดจนการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศ และตามที่ได้รับมอบหมายจากคณะกรรมาธิการและวุฒิสภา ทั้งนี้เพื่อความสามารถในการแข่งขันของประเทศ อันจะนำไปสู่ไทยเข้มแข็ง

คณะอนุกรรมาธิการ ประกอบด้วย

๑) นายอนันต์ วรธิติพงศ์	ประธานคณะอนุกรรมาธิการ
๒) นายต่วนอับดุลเล๊าะ ดาโอ๊ะมารียอ	รองประธานคณะอนุกรรมาธิการ
๓) นายปานใจ ธารทัศนวงศ์	อนุกรรมาธิการ
๔) นายสมเกียรติ อึงอารี	อนุกรรมาธิการ
๕) นายวิบูลย์ ว่องวีรชัยเดชา	อนุกรรมาธิการ
๖) นายเดชาธร เกิดภาพิพัฒน์	อนุกรรมาธิการ
๗) นายวสันต์ ฝีมือช่าง	อนุกรรมาธิการ
๘) นางสาวเปรมจิตต์ ตันพิชัย	อนุกรรมาธิการ
๙) นายปรีชา ไพรภัทรกุล	อนุกรรมาธิการ
๑๐) นายฉกาจ วิสัย	เลขานุการคณะอนุกรรมาธิการ

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมาธิการ

๑) นายเรืองชัย จินตรุ่งเรืองชัย

๒) นายปรีชา ขำศิริ

๓) นายพิทักษ์ วังวรางกูร

๔) นายพิพัฒน์ ไพบูลย์เกษมสุทธิ

๕) นายนพพร ลีปรีชานนท์

๖) นายประสิทธิ์ เหมวราพรชัย

๗) นายกิตติพงษ์ เมฆวิจิตรแสง

๘) นางเอมพร จนิษฐ

๙) นายรังสรรค์ จันทร์นฤกุล

๑๐) นายวุฒิดนัย ฐิตะกสิกร

๑๑) พลเอก นิพนธ์ ศิริพร

๑๒) นายศิริวัฒน์ วงศ์จารุกร

๑๓) นายสมศักดิ์ เพ็ญทวีพรเดช

๑๔) นายธวัช สถิตวิทยา

๑๕) นายวิริยะ วงศ์วีระนนท์ชัย

๑๖) นายธเนศ ชูบ่อฝ้าย

๑๗) นายนพพร บุญรงค์

๑๘) นายพิษณุ สกุลโรมวิลาศ

๑๙) นางสาวกาญจน์ภิวรรณ กีรติเรืองเดช

๒๐) นายสุพล สิทธิธรรมพิชัย

๒๑) นายประวิตร ฉัตตะละดา

๒๒) นายพิชัย วิวัฒน์รุจิราพงศ์

๒๓) นายจินดากร ตู้จินดา

๒๔) ศาสตราจารย์ ดร.ฐาปนา บุญหล้า

๒๕) นางสาวณภัค วรธิติพงศ์

๒๖) นายกิตติพงศ์ เตมียะประดิษฐ์

๒๗) นายจิระ อรุโณทัยจิตร

๒. ที่ประชุมคณะกรรมาธิการได้แต่งตั้ง นางสาวสุนันทา ทรงจำปา ผู้อำนวยการกลุ่มงานคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม สำนักกรรมาธิการ ๑ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา ทำหน้าที่ผู้ช่วยเลขานุการ ตามข้อบังคับการประชุมวุฒิสภา พ.ศ.๒๕๕๑ ข้อ ๘๕ วรรคสาม

๓. วิธีการศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการ

๓.๑ คณะอนุกรรมาธิการได้มีการประชุม เพื่อพิจารณาข้อมูล ข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะ เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงประกอบเป็นแนวทางในการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการ

๓.๒ คณะอนุกรรมาธิการได้เชิญผู้แทนหน่วยงานและองค์กรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องทุกภาคส่วนมาให้ข้อมูลข้อเท็จจริงและแสงความคิดเห็น ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะประกอบการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการ ดังนี้

๓.๒.๑ <u>กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร</u>

๑) นายอังสุมาล ศุนาลัย	รองปลัดกระทรวง
๒) นางเมธินี เทพมณี	ผู้อำนวยการสำนักนโยบายและยุทธศาตร์
๓) นางสาวบงจรรย์ กาญจนศาสตร์	ผู้อำนวยการกลุ่มงานนโยบายและยุทธศาสตร์
๔) ดร.นิรชราภา ทองธรรมชาติ	รองผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) (SIPA)

๓.๒.๒ <u>สำนักงบประมาณ</u>

๑) นางประภาภรณ์ ภาวสุทธิการ	ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานงบประมาณ
๒) นางสาวเรณู เดชะคุ้ม	นักวิเคราะห์งบประมาณ ระดับชำนาญการพิเศษ

๓.๒.๓ <u>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ</u>

นายวิทยา ปิ่นทอง	ผู้เชี่ยวชาญ

๓.๒.๔ <u>กรมบัญชีกลาง</u>

๑) นางสาวชุณหจิต สังข์ใหม่	ผู้อำนวยการสำนักมาตรฐานการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ
๒) นางสุธิษา จารุเมธาวิทย์	นักวิชาการคลัง ระดับชำนาญการ

๓.๒.๕ <u>สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี</u>

๑) นายมงคล แสงหิรัญ	ผู้อำนวยสำนักกฎหมายและระเบียบกลาง
๒) นายยุธินทร์ เจริญภักดี	นักวิเคราะห์งบประมาณ ระดับชำนาญการ

๓.๒.๖ <u>สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.)</u>

๑) นายชัยยง กฤตผลชัย	รองเลขาธิการสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม
๒) นางเบญจพร เอกฉัตร์	นักวิชาการมาตรฐาน ๘

๓.๒.๗ <u>สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) (SIPA)</u>

๑) นาวาตรี วุฒิพงศ์ พงศ์สุวรรณ	รองผู้อำนวยการถ่ายทอดเทคโนโลยี
๒) นายพนมพร ถนอมทรัพย์	ผู้จัดการฝ่ายแผนงาน
๓) นางสาวสุภาวดี ศรีสุข	เลขานุการประจำตัวรองผู้อำนวยการถ่ายทอดเทคโนโลยี

๓.๒.๘ <u>สมาคมผู้ประกอบการด้าน IT</u>

๑) นายชุติเดช บุญโกสุมภ์	เลขาธิการสมาคมโทรคมนาคมแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
๒) นายเฉลิมพล ปุณโณทก	นายกสมาคมส่งเสริมการส่งออกอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

๓) นายบุญรักษ์ สรัคคานนท์ นายกสมาคมอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศไทย

๔) นายพงษ์รพี ทองศรีนวล ผู้แทนสมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์เกมไทย

๓.๒.๙ <u>คณะวิจัย IMA : Information Mobile Application (“คุยโพล” (KuiPOLL))</u>

๑) นายคมกริช นิยมรัฐ

๒) นางสาวอธิตา โชคอนันต์รัตนา

๓) นายธวัชชัย เอี่ยมไพโรจน์

๔) นางสาวนวลศรี เด่นวัฒนา

๓.๒.๑๐ <u>สำนักงบประมาณ</u>

๑) นายคุณหิศ กาญจนกุญชร รองผู้อำนวยการสำนักงบประมาณ

๒) นางวิภาจรีย์ พุทธมิลินประทีป ผู้อำนวยการสำนักจัดทำงบประมาณด้านเศรษฐกิจ ๓

๓) นางสาววิสากร สระทองคำ ผอ.ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ

๔) นายสนั่น สุทธินุ่น ผอ.ส่วนงบประมาณกระทรวง ICT

๕) นายชูเกียรติ ช่วงชัยชัชวาล นักวิชาการคอมพิวเตอร์ ชำนาญการพิเศษ

๖) นายเจษฎา บรรเลงจิต นักวิชาการคอมพิวเตอร์ ชำนาญการพิเศษ

๗) นางสาวพัชราภรณ์ สิทธิพงษ์ นักวิเคราะห์งบประมาณ ชำนาญการ

๓.๒.๑๑ <u>สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.)</u>

๑) นางสาววชิรา ตีรกรวิเศษภักดี ผอ.สำนักพัฒนาระบบจำแนกตำแหน่งและค่าตอบแทน

๒) นางราณี อุปการะกุล นักทรัพยากรบุคคล ชำนาญการพิเศษ

๓.๒.๑๒ <u>สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (กพร.)</u>

นางสาวนภนง ขวัญยืน นักพัฒนาระบบราชการ ชำนาญการพิเศษ

๓.๒.๑๓ <u>คณะผู้บริหารโครงการรณรงค์การใช้ซอฟต์แวร์ไทย</u>

๑) ดร.จีรศักดิ์ พงษ์พิษณุพิจิตร์ ประธานกรรมการบริหาร SIPA

๒) ดร.สมศักดิ์ อัศวเรขา ที่ปรึกษาคณะกรรมการบริหาร SIPA

๓) นาวาตรี ดร.วุฒิพงศ์ พงศ์สุวรรณ รองผู้อำนวยการฝ่ายถ่ายทอดเทคโนโลยี

๔) นายปริญญา กระจ่างมล ผู้จัดการฝ่ายพัฒนาธุรกิจ

๕) นายสมเกียรติ อึงอารี นายกสมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

๓.๓ คณะกรรมาธิการได้จัดสัมมนารับฟังความคิดเห็นเรื่อง “ทบทวนยุทธศาสตร์ e-Industry ในภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์” เมื่อวันจันทร์ที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ณ ห้องประชุมคณะกรรมาธิการ หมายเลข ๓๐๖-๓๐๘ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒ กรุงเทพฯ โดยมีผู้เข้าร่วมสัมมนาประกอบด้วย หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง องค์กรเอกชนด้านอุตสาหกรรมซอฟแวร์ นักวิชาการ

ผู้ชำนาญการผู้เชี่ยวชาญภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ตลอดจนประชาชนและสื่อมวลชน เพื่อให้ได้รับข้อมูล ข้อเท็จจริง ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะอย่างกว้างขวาง ครอบคลุม ครบถ้วนของการส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ เพื่อทราบถึงสภาพปัญหาข้อติดขัดและแนวทางแก้ไขที่เกิดขึ้นจากทุกภาคส่วน เพื่อร่วมสร้างความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศ โดยใช้เทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสำคัญ ในการนำไปสู่เป้าหมายเพื่อการสร้างความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของไทยได้พัฒนาและมีศักยภาพในการแข่งขัน อันจะนำมาซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป

๓.๔ คณะกรรมาธิการได้ร่วม "โครงการรณรงค์การใช้ซอฟต์แวร์ไทย (Buy Thai First) ซึ่งจัดโดยสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือSIPA ร่วมกับสมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย(ATSI) เผยแพร่ในวงกว้างต่อสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรและสื่อมวลชน และผู้ที่เกี่ยวข้องในวงงานรัฐสภา เมื่อวันอังคารที่ ๒๗ ตุลาคม ๒๕๕๒ เพื่อส่งเสริม กระตุ้นเร่งรัด ผลักดันให้เกิดความตระหนักในศักยภาพซอฟต์แวร์ไทย ให้ผู้ใช้ทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชนเกิดความเชื่อมั่นในผู้ประกอบการซอฟต์แวร์ไทยและนิยมใช้ซอฟต์แวร์ไทยเนื่องจากที่ผ่านมาพบว่ามีสัดส่วนการใช้ซอฟต์แวร์ไทยจำนวนน้อยมาก ทั้งนี้เพื่อการพัฒนาศักยภาพของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทยในการแข่งขันต่อไป

๔. <u>ผลการพิจารณาศึกษา</u>

คณะกรรมาธิการได้ดำเนินการศึกษาเรื่อง การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม : e –Industry โดยได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมาธิการเทคโนโลยีสารสนเทศดำเนินการพิจารณาศึกษาข้อมูล ข้อเท็จจริงของเรื่องดังกล่าว โดยในการจัดทำรายงาน คณะกรรมาธิการได้พิจารณารายงานของคณะอนุกรรมาธิการด้วยความละเอียดรอบคอบแล้ว และมีมติให้ความเห็นชอบกับรายงานดังกล่าว โดยถือเสมือนเป็นรายงานการพิจารณาศึกษาและข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการ

คณะกรรมาธิการจึงขอเสนอรายงานการพิจารณาศึกษาพร้อมด้วยข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการ โดยมีรายละเอียดตามรายงานท้ายนี้ เพื่อให้ที่ประชุมวุฒิสภาได้โปรดพิจารณาและหากวุฒิสภาให้ความเห็นชอบด้วยกับการพิจารณารวมทั้งข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการแล้ว ขอได้โปรดแจ้งไปยังคณะรัฐมนตรีและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาดำเนินการ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ต่อประชาชนและประเทศชาติสืบไป

(นายจรัล จึงยิ่งเรืองรุ่ง)
เลขานุการคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีการสื่อสาร และโทรคมนาคม วุฒิสภา

ผลการพิจารณาศึกษา

บทนำ

ภาครัฐได้เล็งเห็นความสำคัญและจำเป็นในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศในยุคโลกาภิวัตน์ภายใต้กฎเกณฑ์การค้าเสรีอันเป็นที่ยอมรับกันแล้วว่าเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมืออันสำคัญยิ่ง จึงได้กำหนดนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศ พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๕๓ เพื่อการพัฒนาประเทศไปสู่สังคมของภูมิปัญญาและการเรียนรู้ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างความสามารถในการแข่งขัน นโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศมีสาระสำคัญโดยรวมว่า เทคโนโลยีใหม่อันได้แก่ คอมพิวเตอร์สารสนเทศและการสื่อสาร ซึ่งเรียกว่า เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information and Communication Technology หรือ ICT) รวมถึงเทคโนโลยีชีวภาพและพันธุวิศวกรรมศาสตร์ ได้ก่อให้เกิดกิจกรรมใหม่ ๆ ในทางเศรษฐกิจและสังคม อันส่งผลต่อการดำรงอยู่และการพัฒนาประเทศต่าง ๆ ในโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตอย่างมาก และมีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา จนเป็นที่ยอมรับกันว่าในศตวรรษที่ ๒๑ จะต้องเผชิญกับเศรษฐกิจใหม่ที่เรียกว่า "เศรษฐกิจแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้" (Knowledge-based Learning Economy) และมีเป้าหมายให้ประเทศไทยมีทรัพยากรบุคคลที่มีความรู้เป็นพื้นฐานอันเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งในการสร้างความสามารถในการแข่งขันที่จะส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของชาติอันจะนำมาซึ่งความมั่งคั่งของประชาชนและความมั่นคงเข้มแข็งของชาติ

นโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศนั้น รัฐบาลกำหนดเป้าหมายโดยมุ่งสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนา ๕ ด้าน ได้แก่ ด้านภาครัฐ (e-Government) ด้านพาณิชย์ (e-Commerce) ด้านการศึกษา (e-Education) ด้านสังคม (e-Society) และด้านอุตสาหกรรม (e-Industry)

สภาพปัจจุบันการพัฒนา e-Industry ของประเทศไทยนั้น มีการพัฒนาก้าวหน้าในระดับหนึ่ง แต่ยังไม่ได้สำเร็จบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยเฉพาะการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ซึ่งเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถ จึงมีความจำเป็นที่ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องต้องมีการร่วมมือ ศึกษาและปรึกษาหารือเพื่อทราบถึงสภาพของปัญหาอุปสรรค ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขเพื่อเป็นการส่งเสริมเร่งรัดผลักดันให้เกิดการพัฒนาไปสู่เป้าหมาย นอกเหนือจากความจำเป็นที่ต้องเร่งพัฒนาให้เกิดการนำเอาซอฟต์แวร์ไปประยุกต์ใช้ในด้านต่าง ๆ แล้ว ประเทศไทยยังจำเป็นต้องเร่งพัฒนาความชำนาญพิเศษเฉพาะทาง (Niche) ให้สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล ซึ่งปัจจุบันประเทศไทยได้ประสบความสำเร็จสูงในระดับที่น่าพอใจแล้ว ได้แก่ อุตสาหกรรม Animation และ Healthcare แต่ก็ยังจำเป็นต้องพัฒนาให้มีเพิ่มขึ้น เนื่องจากสามารถสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและรายได้เข้าประเทศ

จากการดำเนินการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการได้พบว่า สาเหตุที่การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมยังไม่บรรลุตามเป้าหมายนั้น เนื่องจากมีปัญหาอุปสรรคข้อจำกัดหลายประการ อาทิ กฎ ระเบียบ ต่าง ๆ ที่ไม่เอื้อและเท่าทันการณ์ต่อการพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรม ICT ปริมาณและคุณภาพของทรัพยากรบุคคลด้าน ICT ความพร้อมด้านระบบโครงสร้างพื้นฐานหรือ Infrastructure ยังไม่เพียงพอและแพร่กระจายไม่ทั่วถึงขาดงบประมาณสนับสนุนที่

พอเพียงและต่อเนื่อง ขาดองค์ความรู้หรือ content นโยบายในการจัดซื้อ และที่สำคัญยิ่งค่านิยม ความเชื่อมั่นในการใช้ของที่ผลิตในประเทศไทย ตลอดจนการบูรณาการของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องในการให้การสนับสนุนส่งเสริมอย่างจริงจัง จริงใจ และต่อเนื่อง

คณะอนุกรรมาธิการตระหนักเป็นอย่างยิ่งว่า ภาคเอกชนในสาขาอุตสาหกรรมนั้นเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ และผลสำเร็จในการประกอบการของภาคอุตสาหกรรมนั้นก็คือ ความสำเร็จของภาครัฐโดยรวมนั่นเอง จึงเห็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการส่งเสริมผลักดันอย่างบูรณาการของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง จริงใจ และต่อเนื่อง เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศของชาติ เพื่อความสามารถในการแข่งขันอันนำไปสู่การเป็นผู้นำในภูมิภาค

ในกระบวนการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการ ได้มุ่งมั่นเพื่อที่จะได้รับทราบข้อมูลข้อเท็จจริงที่ถูกต้อง ครอบคลุมครบถ้วนสมบูรณ์ เพื่อสามารถสะท้อนถึงสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขได้อย่างถูกต้องเป็นจริง เพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม (e-Industry) ให้มีการพัฒนาไปสู่เป้าหมายได้อย่างสมบูรณ์ เพื่อประโยชน์ต่อการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจแก่การผลิตและบริการทุกสาขา รวมทั้งด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (ICT) ให้สามารถแข่งขันได้และอยู่รอดในเวทีโลก ก่อเกิดสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ สร้างความเข้มแข็งของชุมชนเพื่อการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืน

ข้อมูลข้อเท็จจริง

สาระสำคัญของแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ของประเทศไทย ฉบับที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๕๓

วัตถุประสงค์

๑. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน
๒. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อพัฒนาสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้
๓. ประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน
๔. เพื่อพัฒนาธุรกิจและอุตสาหกรรมด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างเต็มศักยภาพ

พันธกิจ

เสริมสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชนอย่างต่อเนื่องให้เป็นเครือข่ายการพัฒนาทั้งระบบข้อมูลและโครงสร้างพื้นฐาน ตลอดทั้งปฏิรูประบบบริหารจัดการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ที่ทันสมัย มีการวางแผนเพื่อสร้างสรรค์งานวิจัย การศึกษา และการฝึกอบรม

วิสัยทัศน์

- เป็นศูนย์กลางการพัฒนาและประกอบธุรกิจด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารระดับภูมิภาค โดยเฉพาะด้านซอฟต์แวร์
- ผู้ประกอบการและประชาชนส่วนใหญ่เข้าถึงข้อมูลจากระบบบริการอย่างทั่วถึงและยุติธรรม ให้เกิดประโยชน์โดยตรงต่อการเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจแก่การผลิตและบริการทุกสาขา รวมทั้งด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ให้สามารถแข่งขันและอยู่รอดในตลาดสากลได้ ก่อเกิดสังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ สามารถประยุกต์ใช้เพื่อสนองความต้องการในการดำรงอยู่อย่างมีคุณภาพและมีความปลอดภัยที่แจ้งในสังคมไทย

เป้าหมาย

๑. พัฒนา/ยกระดับทางเศรษฐกิจของประเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๒. ยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศ
๓. พัฒนาทรัพยากรมนุษย์โดยเพิ่มการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารด้านการศึกษา และฝึกอบรม
๔. สร้างความเข้มแข็งของชุมชนในชนบทเพื่อการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืน

ยุทธศาสตร์

๑. การพัฒนาอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อให้เป็นผู้นำในภูมิภาค
๒. การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคนไทยและสังคมไทย
๓. การปฏิรูปและการสร้างศักยภาพการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๔. การยกระดับศักยภาพพื้นฐานของสังคมไทยเพื่อการแข่งขันในอนาคต
๕. การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการเพื่อมุ่งขยายตลาดต่างประเทศ
๖. การส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลางขนาดย่อมใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
๗. การนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ประโยชน์ในการบริหารและการให้บริการของภาครัฐ

การประเมินผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ของแผนแม่บทฯ ฉบับที่ ๑

การดำเนินการตามยุทธศาสตร์ของแผนแม่บทฯ ฉบับที่ ๑ ได้ส่งผลให้ประเทศไทยมีการพัฒนาทางเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในระดับหนึ่ง ทั้งนี้ โดยการประเมินจากผลที่เกิดขึ้นจริงเทียบกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนแม่บทฯ ฉบับที่ ๑ สรุปได้ตามยุทธศาสตร์ดังนี้

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ : การพัฒนาอุตสาหกรรม เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อให้เป็นผู้นำในภูมิภาค

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> อุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทยมีมูลค่าตลาดประมาณ ๙ หมื่นล้านบาทต่อปี ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยมีมูลค่าซอฟต์แวร์ หรือธุรกิจที่เกี่ยวข้องเพื่อการส่ง ออกร้อยละ ๗๕ ของมูลค่ารวม

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> มีจำนวนนักวิจัยและนักพัฒนาซอฟต์แวร์ที่มีคุณภาพไม่ต่ำกว่า ๖๐,๐๐๐ คน และไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓๐ เป็นนักพัฒนาที่ผ่านการรับรองจากสถาบันมาตรฐานวิชาชีพ

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> มีหน่วยงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ (ซอฟต์แวร์ Industry Promotion Agency : SIPA) เพื่อผลักดันให้เกิดการลงทุนและการสร้างอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทยให้เจริญเติบโตจากปัจจุบัน โดยอำนวยความสะดวก ต่อผู้ลงทุนด้วยบริการแบบ one-stop service ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖

<u>เป้าหมายที่ ๔</u> รัฐบาลต้องใช้โครงการของภาครัฐเพื่อสร้างตลาดซอฟต์แวร์ภายในประเทศไม่ต่ำกว่า ๕,๐๐๐ ล้านบาท ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

สรุปได้ว่ารัฐบาลให้การสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทยอย่างต่อเนื่องทุกปี สำหรับเป้าหมายที่ ๔ นี้ ยังไม่ประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายที่ได้วางไว้

<u>เป้าหมายที่ ๕</u> มีการใช้ Open Source Software ควบคู่กับซอฟต์แวร์ที่ผลิตในประเทศเทียบมูลค่าไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าซอฟต์แวร์รวมที่ใช้ในแต่ละปี

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ : การใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของคนไทยและสังคมไทย

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ให้มีเลขหมายโทรศัพท์ที่สามารถรับส่ง ข้อมูลได้ดี (อย่างน้อยที่ความเร็ว ๓๒ กิโลบิตต่อวินาที) ถึงทุกชุมชน (หมู่บ้าน) อย่างน้อย ชุมชนละ ๗ เลขหมาย ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๘

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ให้เปิดบริการเครือข่ายความเร็วสูง (broadband service) ด้วยราคาที่เป็นธรรม ในทุกจังหวัดภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> ให้ราคาค่าเช่าวงจรภายในประเทศลดลงให้สอดคล้องกับความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสาร

<u>เป้าหมายที่ ๔</u> ให้ผู้ด้อยโอกาสในสังคมไทยกว่าร้อยละ ๗๐ มีโอกาสเข้าถึงและได้รับบริการสารสนเทศอย่างทั่วถึงภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๕</u> ให้มีศูนย์บริการสารสนเทศชุมชนครบทุก ตำบล ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๖</u> มีครูที่สามารถเข้าถึงและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อเป็นประโยชน์ในการสอน ไม่ต่ำกว่า ๓ แสนคน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ของจำนวนดังกล่าวเป็นครูในต่างจังหวัด

<u>เป้าหมายที่ ๗</u> ให้มีสถานีวิทยุกระจายเสียงชุมชนระดับจังหวัด อย่างน้อยจังหวัดละ ๑ สถานี และมีสถานีวิทยุโทรทัศน์ชุมชนภาคละ ๑ สถานีใน พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๘</u> ให้ทุกตำบลสามารถสร้างเนื้อหา ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับภูมิปัญญาของท้องถิ่น (local content) เพื่อเผยแพร่ได้ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๗

<u>เป้าหมายที่ ๙</u> มีองค์กรที่ดูแลการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างปลอดภัย ดูแลความมั่นคงของระบบข้อมูลและการสื่อสารข้อมูล

ยุทธศาสตร์ ๓ : การปฏิรูปและการสร้างศักยภาพการวิจัยและพัฒนา เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ให้ยกระดับการลงทุนในการวิจัยด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของภาครัฐและเอกชนต่อปีเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓ ของมูลค่าอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ให้มีโครงการพัฒนาซอฟต์แวร์ขนาดใหญ่ซึ่งมีการลงทุนไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ คนต่อปี ที่รวมงานวิจัยพัฒนาอยู่ด้วย ไม่น้อยกว่า ๕,๐๐๐ ล้านบาท ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> ให้มีสัดส่วนการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลที่ผลิตหรือประกอบในประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๘๐ และการใช้ซอฟต์แวร์ที่ผลิตหรือประกอบในประเทศไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าการใช้ในประเทศภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๗

<u>เป้าหมายที่ ๔</u> ให้นักพัฒนาซอฟต์แวร์ใช้เทคโนโลยี network computing หรือ web บริการได้ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๗๐ ของจำนวนนักพัฒนา ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๗

ยุทธศาสตร์ ๔ : การยกระดับศักยภาพพื้นฐานของสังคมไทยเพื่อการแข่งขันในอนาคต

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ให้แรงงาน (Workforce) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ สามารถเข้าถึงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ และแรงงานไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐ สามารถเข้าถึงและค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตได้ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ให้เยาวชนรุ่นใหม่ที่สำเร็จการศึกษาภาคปกติไม่น้อยกว่าร้อยละ ๙๐ สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> ให้มีแรงงานที่ใช้ความรู้ (knowledge worker) เพิ่มขึ้นไม่ต่ำกว่าปีละ ๑.๕ แสนคน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

ยุทธศาสตร์ ๕ : การพัฒนาศักยภาพของผู้ประกอบการ เพื่อมุ่งขยายตลาดต่างประเทศ

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> เพิ่มการจ้างงานด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในอุตสาหกรรมที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในการผลิตและการบริการประมาณ ๖ แสนคน (หรือร้อยละ ๑ ของแรงงานทั้งหมด) ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> เพิ่มมูลค่าตลาดของธุรกรรมพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ต่อปี

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> ให้มีมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจของอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารสูงขึ้นร้อยละ ๑๐ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

ยุทธศาสตร์ ๖ : การส่งเสริมผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม ไม่ต่ำกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ราย สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการบริหารจัดการภายใน (back office) ได้ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อมจำนวน ร้อยละ ๔๐ ของผู้ประกอบการในเป้าหมายข้อ ๑. สามารถนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ในงานหลักของกิจการ (เช่น งานออกแบบ งานวิศวกรรม) ได้ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> ให้จำนวนผู้ประกอบการที่ร่วมเครือข่ายห่วงโซ่อุปทาน (supply chain) เพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๐ ต่อปี

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ : การนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ประโยชน์ในการบริหารและการให้บริการของภาครัฐ

<u>เป้าหมายที่ ๑</u> ให้หน่วยงานภายในกระทรวงสามารถแลกเปลี่ยนข้อมูลและบริการฐานข้อมูลภายในและระหว่างกรมผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ทั่วประเทศ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๒</u> ให้ทุกกระทรวงสามารถเชื่อมโยงข้อมูลผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ได้ทั่วประเทศภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๓</u> ให้หน่วยงานของรัฐไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๐ มีระบบบริหารที่ใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างครบวงจรภายในปี พ.ศ.๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๔</u> ให้บริการพื้นฐานของรัฐ (simple transaction บริการ) ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๙๐ สามารถทำได้ โดยผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์

<u>เป้าหมายที่ ๕</u> ให้หน่วยงานของภาครัฐสามารถให้บริการพื้นฐาน ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวกับการชำระค่าธรรมเนียมของรัฐในระดับจังหวัดทุกจังหวัดไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๖</u> ให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกระทรวงเพื่อบริการประชาชนครบวงจร (e-Citizen) ได้ไม่น้อยกว่า ๑๐๐ บริการ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๗</u> ให้ภาครัฐสามารถจัดซื้อจัดจ้างทางอิเล็กทรอนิกส์ ปีละไม้น้อยกว่า ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาทภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

<u>เป้าหมายที่ ๘</u> ให้มีการจัดทำระบบ ระเบียบ และวิธีกำกับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความมั่นคงของชาติ

<u>เป้าหมายที่ ๙</u> มีซอฟต์แวร์ระบบบริหารขั้นพื้นฐาน ได้แก่ ระบบสารบรรณ บริหารบุคคล งบประมาณ การเงิน บัญชี พัสดุที่ใช้กับหน่วยงานภาครัฐภายในปี พ.ศ. ๒๕๔๙

สรุปผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์ทั้ง ๗ ยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ เป็นการเน้นพัฒนาศักยภาพอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ โดยผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์นี้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ได้วางไว้เพียงร้อยละ ๒๐ ของจำนวนเป้าหมายทั้งหมด ถึงแม้ว่าภาคเอกชนจะมีบทบาทมากที่สุดในการกระตุ้นการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ แต่ภาครัฐและภาคครัวเรือนยังไม่ค่อยให้การสนับสนุนเท่าที่ควร

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ เน้นการพัฒนาทางด้าน ICT โดยให้กระจายเข้าถึงทุกกลุ่มคนในสังคมไทยเพื่อให้ ICT เป็นตัวช่วยยกระดับคุณภาพชีวิตของคนไทยและสังคมไทย โดยผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์นี้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ร้อยละ ๕๕.๕๖ ของจำนวนเป้าหมายทั้งหมด ซึ่งภาครัฐจะมีบทบาทมากในด้านการใช้งบประมาณในด้านต่าง ๆ ที่จะให้ประชาชนทุกกลุ่มสามารถเข้าถึง ICT เช่น การพัฒนาคุณภาพของครู การสร้างโอกาสให้กับผู้ด้อยโอกาส และการตั้งศูนย์สารสนเทศชุมชน เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ เน้นในเรื่องการวิจัยและพัฒนาทางด้าน ICT โดยมีเป้าหมายหลักในการมุ่งสร้างศักยภาพทางการวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยีสมัยใหม่ของประเทศไทย โดยผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์นี้บรรลุตามเป้าหมายที่ได้วางไว้ ร้อยละ ๒๕ ของจำนวนเป้าหมายทั้งหมด ซึ่งภาครัฐจะมีบทบาทอย่างมากในการส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของบุคลากรด้านการวิจัยไม่ว่าจะเป็นการผลิตบุคลากร งบประมาณ และการดำเนินการในโครงการต่าง ๆ เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ เน้นการพัฒนาบุคลากรไทยมีความสามารถ เพื่อที่จะสามารถแข่งขันได้ในอนาคต โดยผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์นี้บรรลุเป้าหมายตามที่ได้วางไว้ ร้อยละ ๓๓ ของจำนวนเป้าหมายทั้งหมดที่ได้วางไว้ ซึ่งภาครัฐจะมีบทบาทในด้านการส่งเสริมให้ผู้ที่จะสำเร็จการศึกษาในทุกระดับสามารถใช้ความรู้ด้าน ICT ได้อย่างดี ส่วนภาคเอกชนจะมีบทบาทมากในการพัฒนาบุคลากรในระดับแรงงาน

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ เป็นการกำหนดมาตรการและวิธีการที่จะเร่งส่งเสริมผู้ประกอบการให้มีความรู้และประสบการณ์ด้านการบริหารและเทคโนโลยีสมัยใหม่ เพื่อปรับปรุงกระบวนการผลิตสินค้าและการตลาด โดยผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์นี้บรรลุเป้าหมายตามที่ได้วางไว้ ร้อยละ ๑๐๐ ซึ่งในเกินเกณฑ์ที่กำหนดไว้ไม่มากนัก โดยภาคเอกชนจะมีบทบาทมากในการดำเนินงานในด้านต่าง ๆ เช่น การจ้างแรงงานที่มีความรู้ การใช้ ICT มาช่วยในการผลิตและการดำเนินงานของภาคเอกชน เป็นต้น อาจถือได้ว่าการขับเคลื่อนดังกล่าวมีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ เป็นการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ใช้ ICT เพื่อพัฒนาธุรกิจและเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านการจัดการ การบริหารการผลิต และการเชื่อมโยงกับอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ โดยผลการดำเนินงานตามยุทธศาสตร์นี้บรรลุเป้าหมายตามที่ได้วางไว้ร้อยละ ๖๖.๖๗ ของจำนวนเป้าหมายทั้งหมดที่ได้วางไว้ โดยภาคเอกชนจะมีบทบาทอย่างมาก ซึ่งผู้ประกอบการต่าง ๆ มีการนำ ICT ไปใช้ในการบริหารจัดการภายในกิจการ รวมทั้งนำไปใช้ในภารกิจหลักขององค์กร

ยุทธศาสตร์ที่ ๗ เน้นให้รัฐจัดตั้งองค์กรกลางระดับชาติร่วมรับผิดชอบการพัฒนาและส่งเสริมการใช้ ICT ในภาครัฐ เพื่อให้เกิดการบูรณาการและเอกภาพในระบบข้อมูล การวางแผนการประสานงาน การจัดสรรงบประมาณ และการจัดซื้อจัดจ้างที่โปร่งใส ให้ตรงความต้องการและลดการซ้ำซ้อนในการลงทุน เพื่อให้ภาครัฐสามารถรวบรวม แลกเปลี่ยน และใช้ข้อมูลร่วมกันได้ ด้วยมาตรฐานเปิดและมีระบบที่มีความมั่นคงปลอดภัยสูงสำหรับการบริหารของหน่วยงานภาครัฐ และการให้บริการประชาชนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยผลการดำเนินการตามยุทธศาสตร์นี้บรรลุเป้าหมายตามที่ได้วางไว้ร้อยละ ๔๔.๔๔ ของจำนวนเป้าหมายทั้งหมดที่ได้วางไว้ ซึ่งภาครัฐจะมีบทบาทอย่างมากในการผลักดันแต่ยังมีอุปสรรคหลายด้าน เช่น ระเบียบ กฎหมาย และนโยบายของภาครัฐ ที่ยังไม่เอื้อต่อการพัฒนาตามแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศ

การบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนแม่บทฯ ฉบับที่ ๑ ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งส่วนหนึ่งเนื่องมาจากข้อจำกัดในการจัดสรรงบประมาณของภาครัฐ โดยในบางยุทธศาสตร์ไม่ได้รับการอนุมัติงบประมาณ ขณะที่ยุทธศาสตร์ที่ ๗ (การนำเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารมาใช้ประโยชน์ในการบริหารและการให้บริการของภาครัฐ) ได้รับการจัดสรรงบประมาณมากที่สุด แต่มีสัดส่วนเพียงร้อยละ ๒๗.๔ ของงบประมาณที่เสนอขอทั้งหมด

สาระสำคัญของแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ฉบับที่ ๒) ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๖

ปัจจัยสำคัญที่ฉุดรั้งอันดับการพัฒนา ICT ของประเทศไทยในทุก ๆ ดัชนี คือ ความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศ ซึ่งยังมีไม่เพียงพอและยังแพร่กระจายไม่ทั่วถึง ทำให้การพัฒนาและการใช้ประโยชน์ของ ICT เพื่อต่อยอดองค์ความรู้การพัฒนาธุรกิจ การให้บริการภาครัฐไม่สามารถเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิสัยทัศน์

ประเทศไทยเป็นสังคมอุดมปัญญา (Smart Thailand) มีการพัฒนาและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารอย่างชาญฉลาด ภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ประชาชนทุกระดับมีความรอบรู้ สามารถเข้าถึงและใช้สารสนเทศอย่างมีคุณธรรม จริยธรรม มีวิจารณญาณและรู้เท่าทัน (Smart People : Information Literate) มีการบริหารจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารที่มีธรรมาภิบาล (Smart Governance) เพื่อนำไปสู่การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมอย่างยั่งยืน

พันธกิจ

๑. พัฒนากำลังคนที่มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอ

๒. พัฒนาโครงข่าย ICT ความเร็วสูง

๓. พัฒนาระบบบริหารจัดการ ICT ที่มีธรรมาภิบาล

วัตถุประสงค์

๑. เพื่อเพิ่มปริมาณและศักยภาพของกำลังคนด้าน ICT (ICT Professionals) และบุคลากรในสาขาอาชีพต่าง ๆ ทุกระดับ ที่มีความรู้ ความสามารถในการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ มีวิจารณญาณและรู้เท่าทัน เพื่อเป็นรากฐานการพัฒนาประเทศไทยสู่สังคมและเศรษฐกิจฐานความรู้และนวัตกรรมอย่างยั่งยืนและมั่นคง

๒. สร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการ ICT ภายใต้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยเน้นความมีเอกภาพ การบูรณาการ การใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า และการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้มีการจัดสรรผลประโยชน์จากการพัฒนาสู่ประชาชนในทุกภาคส่วนอย่างเป็นธรรม โดยใช้กลไกความเป็นหุ้นส่วนระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน (Public-Private Partnership) อย่างเหมาะสม

๓. สนับสนุนการปรับโครงสร้างการผลิตสู่การเพิ่มคุณค่า (Value Creation) ของสินค้าและบริการบนฐานความรู้และนวัตกรรม โดยใช้ ICT

๔. สร้างความเข้มแข็งของชุมชนและปัจเจกบุคคล โดยการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสารสนเทศในกิจการของครัวเรือนและชุมชน รวมถึงในการแสวงหาความรู้ สร้างภูมิปัญญา การมีส่วนร่วมในระบบการเมืองการปกครอง และในการดำรงชีวิตประจำวัน เพื่อนำไปสู่การพึ่งตนเอง และลดปัญหาความยากจน โดยเฉพาะในกลุ่มผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ และผู้สูงอายุ

๕. สร้างศักยภาพของธุรกิจและอุตสาหกรรม ICT โดยเน้นการเพิ่มมูลค่าเพิ่ม (Value-Added) ในประเทศ การวิจัยและพัฒนา และการใช้ประโยชน์จากภูมิปัญญาท้องถิ่น วัฒนธรรมไทย และเอกลักษณ์ของคนไทย เพื่อสนับสนุนการพัฒนาสู่สังคมและเศรษฐกิจฐานความรู้และนวัตกรรมอย่างยั่งยืน

เป้าหมาย

๑. ประชามีความรอบรู้ สามารถเข้าถึง สร้างสรรค์และใช้สารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและรู้เท่าทัน (Smart People – Information Literate) ก่อเกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ การทำงาน และการดำรงชีวิตประจำวัน ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของประชาการทั้งประเทศ

๒. ยกระดับความพร้อมทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศ ขึ้นอย่างน้อย ๑๕ อันดับ ใน Networked Readiness Rankings ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๖

๓. เพิ่มบทบาทและความสำคัญของอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT) ในระบบเศรษฐกิจของประเทศ โดยมีสัดส่วนมูลค่าเพิ่มของอุตสาหกรรม ICT ต่อ GDP ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๖

ยุทธศาสตร์ของแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ฉบับที่ ๒) ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๖ ประกอบด้วย ๖ ยุทธศาสตร์

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ พัฒนากำลังคน

การพัฒนากำลังคนด้าน ICT และบุคคลทั่วไปให้มีความสามารถในการสร้างสรรค์ ผลิต และใช้สารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและรู้เท่าทัน (Information Litercy)

- บุคลากร ICT
    - สัดส่วนกำลังคนด้าน ICT ที่จบการศึกษาในระดับที่สูงกว่าปริญญาตรีในแต่ละปีเกินร้อยละ ๑๕ ของผู้จบการศึกษาด้าน ICT ทั้งหมด
    - มีบุคลากรด้าน ICT ที่ได้รับการทดสอบผ่านมาตรฐานวิชาชีพได้รับการยอมรับในระดับสากลอย่างน้อยร้อยละ ๓๐ ของบุคลากรทั้งหมด
    - นักพัฒนาซอฟต์แวร์ของไทยสามารถเข้าร่วมโครงการระดับโลกได้ไม่น้อยกว่าปีละ ๕๐ โครงการ
- บุคลากรในวิชาชีพอื่น/บุคคลทั่วไป
    - แรงงานในสถานประกอบการไม่น้อยกว่าร้อยละ ๔๐ สามารถเข้าถึงและนำ ICT มาใช้ประโยชน์ในการทำงานและการเรียนรู้
    - บุคลากรภาครัฐไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ สามารถเข้าถึงและนำ ICT มาใช้ประโยชน์ในการทำงานและการเรียนรู้
    - กลุ่มผู้ด้อยโอกาส สามารถเข้าถึง ICT และนำ ICT มาใช้ประโยชน์ในการเรียนรู้และประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวันเพิ่มขึ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ ๑๐
    - สัดส่วนการเข้าใช้เว็บไซต์เพื่อการเรียนรู้หรือเป็นประโยชน์ในเชิงสร้างสรรค์เกินกว่าร้อยละ ๗๐ ของการใช้เว็บไซต์ในภาพรวม

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การบริหารจัดการ ICT

การบริหารจัดการระบบ ICT ของประเทศอย่างมีธรรมาภิบาล

- โครงสร้างเชิงสถาบัน
    - มีหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่เป็นองค์กรขับเคลื่อน National ICT Agenda สามารถประสานให้เกิดการพัฒนาแบบบูรณาการ
    - มีหน่วยงานที่ทำงานธุรการของคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
    - มีสภา ICT เพื่อเป็นตัวแทนของภาคเอกชนในการประสานนโยบายและทำงานร่วมกับภาครัฐ
- กฎหมายและกฎระเบียบ
    - มีกฎหมาย กฎระเบียบที่เอื้อต่อการใช้ ICT และการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์
- การจัดสรรทรัพยากร
    - มีการจัดสรรงบประมาณที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ลดความซ้ำซ้อน

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ โครงสร้างพื้นฐาน ICT

การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

- บริการเครือข่ายความเร็วสูง
    - มีบริการเครือข่ายความเร็วสูง (ความเร็วอย่างน้อย ๔ Mbps) กระจายทั่วถึงราคาเป็นธรรม
- โครงสร้างพื้นฐานเพื่อการศึกษา
    - สถาบันการศึกษาระดับมัธยมขึ้นไป เชื่อมต่อที่ความเร็วอย่างน้อย ๑๐ Mbps
    - ห้องสมุดประชาชน/ศูนย์การเรียนชุมชน/ศูนย์สารสนเทศชุมชน เชื่อมต่อที่ความเร็วอย่างน้อย ๔ Mbps
- โครงสร้างพื้นฐานเพื่อการบริการภาคสังคม
    - ศูนย์บริการสารสนเทศชุมชนทุกแห่งมีข้อมูล/สารสนเทศเพื่อการเรียนรู้และอาชีพ รวมถึงบริการอินเทอร์เน็ต
    - สถานพยาบาลและสถานีอนามัยในชนบทห่างไกลทั่วประเทศเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ที่ความเร็วอย่างน้อย ๔ Mbps และมีระบบการแพทย์ทางไกลที่มีประสิทธิภาพและใช้ได้จริง
    - มีการจัดสรรทรัพยากรโทรคมนาคมและโครงข่าย ICT เพื่อการบริการภาคสังคมที่สำคัญ เช่น การเฝ้าระวังและการเตือนภัยพิบัติ การสาธารณสุขพื้นฐาน ฯลฯ

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ e-Governance

การใช้ ICT เพื่อให้เกิดธรรมาภิบาลในการบริหารและบริการของรัฐ

- บริการของรัฐ
    - ประชาชนเป็นศูนย์กลาง
    - มี e-government interoperability framework (e-GIF)
    - บริการที่เป็น single window ใช้บริการได้ผ่านสื่อหลายประเภท
- การมีส่วนร่วมของประชาชน
    - ทุกหน่วยงานมีช่องทางสำหรับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการตัดสินใจเกี่ยวกับนโยบายสาธารณะหรือกฎหมาย
- คุณภาพและประสิทธิภาพของ e-government
    - ยกระดับ e-government performance rankings

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ อุตสาหกรรม ICT

ยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม ICT เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและรายได้เข้าประเทศ

- อุตสาหกรรมยุทธศาสตร์
    - สัดส่วนของซอฟต์แวร์ที่ผลิตในประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐ ของมูลค่าตลาดในประเทศไทยโดยรวม
    - มูลค่าการส่งออกซอฟต์แวร์ของไทยเพิ่มขึ้นจากปี พ.ศ. ๒๕๕๑ อย่างน้อยร้อยละ ๓๐
    - มูลค่าของตลาดซอฟต์แวร์ภายในประเทศเติบโตเป็นไม่ต่ำกว่า ๑๕๐,๐๐๐ ล้านบาท
    - มูลค่าของตลาดดิจิทัลคอนเท้นต์ ในประเทศเติบโตเป็นไม่น้อยกว่า ๑๖๕,๐๐๐ ล้านบาท ภายในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยมีสัดส่วนที่ผลิตในประเทศไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕๐
- การวิจัยพัฒนา
    - เพิ่มการลงทุนในการวิจัยด้าน ICT ของภาครัฐและเอกชนอย่างน้อยร้อยละ ๑๕ จากปี พ.ศ. ๒๕๕๑
    - มีเมืองที่เป็นศูนย์กลางการพัฒนา ICT ในระดับโลกในประเทศไทย
- ตลาดและผู้ประกอบการ
    - ผู้ประกอบการ ICT ไทย ได้ทำโครงการขนาดใหญ่ของภาครัฐเพิ่มขึ้น อย่างน้อยร้อยละ ๒๐ จากปี พ.ศ. ๒๕๕๑

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ ความสามารถในการแข่งขัน

การใช้ ICT เพื่อสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน

- e-Logistics , e-Commerce ภาคการผลิตที่เป็นยุทธศาสตร์ของประเทศ SMEs/OTOP

- ลดค่าใช้จ่ายด้าน logistics ตามที่ระบุในยุทธศาสตร์การพัฒนา Logistics ของประเทศไทย
- สัดส่วนสถานประกอบการ โดยเฉพาะ SMEs ที่เข้าถึงและใช้ ICT มากขึ้น
- เพิ่มสถานประกอบการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์และเพิ่มมูลค่า e-commerce
- เพิ่มการจ้างแรงงานด้าน ICT เป็น ๒๐๐,๐๐๐ คน
- รักษา growth ของ GDP ภาคการเกษตรที่ไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๓ ต่อปี
- e-Readiness Rankings เพิ่มขึ้น ๑๐ อันดับ

สาระสำคัญของยุทธศาสตร์แผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของประเทศไทย ฉบับที่ ๒ ของประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๒-๒๕๕๖

ยุทธศาสตร์ที่ ๑ การพัฒนากำลังคนด้าน ICT และบุคคลทั่วไปให้มีความสามารถในการสร้างสรรค์ ผลิต และใช้สารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและรู้เท่าทัน (Information Literacy)

เมื่อระบบการแลกเปลี่ยนข้อมูลมีความสมบูรณ์แล้ว จะสามารถดำเนินการใช้ข้อมูลทุกส่วนร่วมกันได้ ทั้งนี้ แนวคิดในการบริหารจัดการต้องเป็นการพิจารณาข้อมูลทั้งหมดแทนการพิจารณาความสามารถเฉพาะบุคคล โดยเน้นการสร้างบุคลากรที่มีทักษะสูงสอดคล้องกับความต้องการของตลาด รู้วิธีการใช้ระบบและวิธีการใช้ข้อมูลอย่างสร้างสรรค์และเกิดประโยชน์ ตลอดจนสร้างให้ประชาชนสามารถเข้าถึง และใช้ประโยชน์จาก ICT ในชีวิตประจำวัน เพื่อนำไปสู่การให้บริการในชุมชนระดับล่าง อาทิ ข้อมูลด้านการเกษตร ข้อมูลด้านการตลาดซื้อขายต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อการใช้ประโยชน์อย่างแท้จริง

ยุทธศาสตร์ที่ ๒ การบริหารจัดการระบบ ICT ของประเทศอย่างมีธรรมาภิบาล (National ICT Management Framework)

พิจารณากำหนดกฎ ระเบียบในการบริหารจัดการข้อมูลร่วมกัน สร้างมาตรฐานกลางข้อมูลในการเชื่อมโยงข้อมูลต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้เกิดการพัฒนาแบบบูรณาการ มีหน่วยงานที่รับผิดชอบภารกิจที่สำคัญและจำเป็นต่อการพัฒนา ICT ของประเทศ มีกฎหมาย กฎระเบียบที่เอื้อต่อการใช้ ICT และการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์

ยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

พิจารณาการสื่อสารเป็นหลัก เริ่มจากโครงข่ายภาครัฐในปัจจุบันให้มีความเชื่อมโยงกันได้ทั้งหมด เพื่อขยายไปสู่การเชื่อมโยงโครงข่ายระดับจังหวัด ระดับอำเภอ จนกระทั่งถึงระดับตำบล โดยจัดทำมาตรฐานในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อสามารถใช้ประโยชน์จากข้อมูลได้อย่างเต็มที่ และสามารถ

ดำเนินการบริหารจัดการโครงข่ายให้ครอบคลุมไปถึงภาคเอกชนและประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ๓G และ WiMAX

ยุทธศาสตร์ที่ ๔ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการบริหารและการบริการของภาครัฐ (e-Governance)

พิจารณาดำเนินการให้หน่วยงานภาครัฐสามารถทำงานร่วมกันได้ภายใต้มาตรฐาน e-government interoperability framework (e-GIF) สร้างมาตรฐานกิจกรรมภายใต้ระบบบริหารจัดการภายในของส่วนราชการในส่วนที่สามารถทำงานร่วมกันได้ อาทิ ระบบสารบัญ เป็นต้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๕ ยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรม ICT (ICT Industry Competitiveness) เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและรายได้เข้าประเทศ

ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์เข้าสู่ระบบโลกยุคใหม่ สร้างสถาบัน ICT ชั้นสูงในการฝึกอบรมบุคลากร และออกประกาศนียบัตรรับรองคุณสมบัติเฉพาะทางให้ผู้ฝึกอบรมเพื่อสามารถประกอบอาชีพได้ในอนาคต โดยมีเป้าหมายในการเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันให้สูงขึ้น

ยุทธศาสตร์ที่ ๖ การใช้ ICT เพื่อสนับสนุนการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันอย่างยั่งยืน (ICT for Competitiveness)

ส่งเสริม สนับสนุนผู้ประกอบการ โดยเฉพาะ SMEs ให้เข้าถึงและใช้ ICT มากขึ้น พัฒนาความเข้มแข็งของกลไกการบังคับใช้กฎหมายเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ เพิ่มการจ้างแรงงานด้าน ICT ลดค่าใช้จ่ายด้าน Logistics

การดำเนินงานในการพัฒนาและบริหารจัดการเพื่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ(องค์การมหาชน)(SIPA) ในฐานะหน่วยงานหลัก

การที่จะใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น จะต้องมีการดำเนินการพัฒนา Soft ware ให้มีประสิทธิภาพก่อน SIPA เป็นหน่วยงานที่มีภารกิจสำคัญในการดำเนินการพัฒนาด้าน soft ware ของประเทศเพื่อช่วยเหลือทั้งภาครัฐและเอกชน ให้มีศักยภาพในการแข่งขันกับนานาประเทศได้

สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) ภายใต้การกำกับดูแลของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒๔ กันยายน ๒๕๔๖ ตามพระราชกฤษฎีกาสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๖ ด้วยตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ทั้งนี้ รัฐบาลได้กำหนดให้การพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์เป็นยุทธศาสตร์หลักในการเพิ่มศักยภาพการแข่งขันของประเทศ โดยที่ SIPA มีเป้าหมายที่จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการนำเสนอบริการและการผลิตสินค้าที่มีคุณภาพของประเทศ

วิสัยทัศน์ คือ "สร้างศักยภาพในการแข่งขันของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย เพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐกิจและรายได้เข้าสู่ประเทศไทย"

พันธกิจและภารกิจตามกฎหมายจัดตั้งหน่วยงาน ประกอบด้วย

๑. เป็นหน่วยงานหลักในการวางแผนและกำหนดนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของประเทศให้สอดคล้องกับแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

ปัจจุบันกำลังดำเนินการจัดทำแผนการดำเนินงานของ SIPA ให้สอดคล้องกับแผนแม่บท ICT ฉบับที่ ๒

๒. ส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ โดยมุ่งเน้นการสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ของประเทศ การพัฒนาบุคลากร การตลาด การลงทุน กระบวนการผลิต และการให้บริการที่ได้มาตรฐานสากล

๓. สนับสนุนการค้นคว้าวิจัย การถ่ายทอดเทคโนโลยี การจัดให้มีกฎ ระเบียบ และมาตรการที่จำเป็นต่อการส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์

ซึ่งปัจจุบันมีกฎ ระเบียบที่ตั้งขึ้นเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ คือ กฎของการร่วมทุน ร่วมโครงการ และให้ทุนสนับสนุน โดยมีเงื่อนไขต่าง ๆ คือ การร่วมทุนต้องไม่เกิน ๒ ล้านบาท และไม่เกิน ๒๕% ในการร่วมทุนแต่ละครั้ง ทั้งนี้ SIPA ได้รับอนุมัติเงินในการดำเนินโครงการต่าง ๆ ตลอดปีโดยรวมทั้งสิ้นประมาณ ๓๕ ล้านบาท

๔. ส่งเสริมให้เกิดการคุ้มครองด้านทรัพย์สินทางปัญญาสำหรับซอฟต์แวร์

๕. เป็นหน่วยงานหลักในการประสานงานและแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินการทางด้านอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ให้มีบริการแบบเบ็ดเสร็จ

แผนกลยุทธ์ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๓

๑. ผลักดันประเทศไทยเป็นศูนย์กลาง ICT ระดับภูมิภาค

๒. พัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์และดิจิทัลคอนเทนต์ไทย

๓. ส่งเสริมการเข้าถึงแหล่งทุนและสิทธิประโยชน์

๔. พัฒนาศักยภาพการแข่งขันด้าน IT ของประเทศไทย

๕. สร้างความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาและภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ผลิตบุคลากรซอฟต์แวร์

๖. การส่งเสริมและคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา

ปัจจุบัน SIPA กำลังดำเนินการผลักดันความสามารถพิเศษของประเทศไทย คือ ความสามารถเชิงบริการ โดยมีการพัฒนาหลักสูตรที่ชื่อว่า SSME (Services Science, Management and Engineering) เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมบริการขึ้น เป็นการผลักดันคนรุ่นใหม่ให้เข้าสู่ภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ และอีกโครงการหนึ่งคือ Creative Cloud Computing Center ซึ่งเป็นเทคโนโลยีใหม่ที่พัฒนามาจากเทคโนโลยีเดิมที่มีอยู่ เป็นการพัฒนาในเรื่องของ Multiprocessor ได้แก่ grid computing center ซึ่งเป็น

เครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีสมรรถนะสูงที่สุดในประเทศไทย ปัจจุบันตั้งอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยมี CPU ที่เป็น quart call ทั้งหมด ๒๐๐ node มีความสามารถในการคำนวณได้อย่างรวดเร็ว และสามารถส่งข้อมูลในการพยากรณ์อากาศ เตือนภัยแผ่นดินไหวและซึนามิ หรือสนับสนุนทางการแพทย์ เป็นต้น ซึ่งเป็นสมรรถนะใหม่ที่ SIPA สร้างขึ้นเพื่อเป็นโครงสร้างพื้นฐานทางด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งในอนาคต Parallel Processor ต้องเกิดการคำนวณแบบ Grid การคำนวณโดยใช้ Cloud ต้องคิดแยกส่วนให้เป็น เพื่อการวิจัยและพัฒนาในอนาคต

ผลการดำเนินงานที่สำคัญ

๑. โครงการส่งเสริมการใช้และพัฒนาโอเพนซอร์สซอฟต์แวร์ (Chantra ๔.๑)

๒. โครงการงานสัปดาห์ซอฟต์แวร์แห่งชาติ (Thailand Software Fair)

๓. โครงการ ICT-SIPA Summer Camp ๒๐๐๙

๔. โครงการส่งเสริมและพัฒนาตลาดผู้ประกอบการซอฟต์แวร์

๕. โครงการความร่วมมือการผลิตภาพยนต์การ์ตูนแอนิเมชั่น เรื่องก้านกล้วย ๒ และร่วมพัฒนาบุคลากร เพื่อต่อยอดเข้าสู่อุตสาหกรรมแอนิเมชั่นด้วย

ปัญหาอุปสรรค

๑. ไม่มีกฎ ระเบียบ ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ทำให้ไม่สามารถสนับสนุนส่งเสริม ผู้ประกอบการซอฟต์แวร์และภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ โดยยึดติดกับหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติตามระเบียบราชการ

๒. ภาคีหรือสมาคม ยังไม่ครอบคลุมทั้งหมดของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ มีการดำเนินงานเกี่ยวข้องเฉพาะกลุ่ม ซึ่งต้องมีการรับฟังความคิดเห็นของทุกฝ่าย

แนวทางแก้ไข

๑. ดำเนินการจัดทำข้อบังคับและหลักเกณฑ์ในการส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ดังนี้

๑.๑ หลักเกณฑ์การเข้าร่วมทุนกับบุคคลหรือนิติบุคคลอื่น พ.ศ. ๒๕๕๑

๑.๒ ข้อบังคับว่าด้วยการร่วมโครงการระหว่างสำนักงานฯ กับหน่วยงานอื่น พ.ศ. ๒๕๕๒

๑.๓ ข้อบังคับว่าด้วยการให้ทุนสนับสนุนอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ พ.ศ. ๒๕๕๒

๒. SIPA ได้เข้าร่วมปรึกษาหารือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน ภาคการศึกษา จำนวน ๕๐ หน่วยงาน สมาคมต่างๆ จำนวน ๒๐ สมาคม ในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ โดยมีการประสานงานเพื่อรวบรวมข้อมูลของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์จากแหล่งต่างๆ มาจัดทำระบบข้อมูลกลางของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์

การดำเนินงานในปัจจุบัน

๑. SIPA ได้ดำเนินการผลิตซอฟต์แวร์ที่เป็นมาตรฐานกลางของประเทศ ได้ดำเนินโครงการ National ERP (Enterprise Resource Planning) โดยเป็น primitive software ซึ่งเป็นซอฟต์แวร์ทดลองใช้ เป็นมาตรฐานเบื้องต้น มีความสามารถพอสมควร แต่หากต้องการต่อยอดก็สามารถ

จ้างผู้ประกอบการด้านซอฟต์แวร์ดำเนินการสร้างต่อได้ ซึ่งการดำเนินการของ SIPA จะพัฒนาเป็นโอเพนซอร์ส เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถนำไปพัฒนาต่อไปได้เรื่อย ๆ

ซึ่งคาดว่าอีกประมาณปลายปี ๒๕๕๓ จะสามารถดำเนินการได้สำเร็จ ปัจจุบันอยู่ระหว่างขั้นตอนการสำรวจและวิเคราะห์ออกแบบระบบ ซึ่งนับเป็นขั้นตอนแรกของการพัฒนาระบบ

๒. ศูนย์พัฒนาอุตสาหกรรมดิจิทัลคอนเทนต์แห่งชาติ ซึ่งเป็นศูนย์กลางเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนา ดิจิทัลคอนเทนต์ และส่งเสริมพัฒนาผู้ประกอบการดิจิทัลคอนเทนต์ของประเทศไทยให้มีความพร้อมในการเข้าสู่ระดับสากล โดยความร่วมมือกับ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) เช่น การทำฤาษีดัดตนรูปแบบดิจิทัล หรือโขนดิจิทัล เป็นต้น ซึ่งในอนาคตคาดว่าจะสามารถพัฒนาให้ศูนย์เติบโตขึ้นโดยลำดับ หากได้รับการสนับสนุนงบประมาณมากขึ้น

๓. ปี ๒๕๕๓ SIPA จะดำเนินการจัดทำโครงการ National e-Learning โดยการพัฒนามาตรฐานแห่งชาติ ร่วมกับสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย (AIT) เพื่อให้เป็นต้นแบบของทั้งประเทศ ซึ่งหากรัฐบาลมีการประกาศใช้ระบบบริหารจัดการ e-Learning ที่เป็นมาตรฐานกลางของประเทศในลักษณะรหัสเปิดแล้ว ก็จะสามารถดำเนินการได้ภายในระยะเวลาไม่เกินหนึ่งเดือน

ตัวอย่างโครงการพัฒนาซอฟต์แวร์ของไทยเพื่อสังคมที่ควรมีการร่วมมือกันส่งเสริมสนับสนุนให้ใช้แพร่หลาย

โครงการ "คุยโพล" (KuiPOLL) ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ ภายใต้โปรแกรมซอฟต์แวร์ประยุกต์เพื่อสารสนเทศและอุปกรณ์เคลื่อนที่ ได้ให้ทุนสนับสนุนการวิจัย พัฒนาและวิศวกรรม กับมหาวิทยาลัยบูรพาเพื่อดำเนินงาน "โครงการซอฟต์แวร์เพื่อการพัฒนาชุมชนสังคมฐานความรู้"

โดยมีวัตถุประสงค์ให้เป็นเครื่องมือในการสำรวจความคิดเห็นแบบออนไลน์อย่างครบวงจร โดย "คุยโพล" จะถูกใช้เพื่อสำรวจความคิดเห็นจากบุคคลอื่น ๆ ในหัวข้อที่กำหนด ซึ่งหลักการทำงานของ "คุยโพล" คือ ยึดหลักประชาธิปไตย ปฏิบัติตามความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่แต่รับฟังความคิดเห็นของคนส่วนน้อย โดย "คุยโพล" สามารถประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่กำลังเป็นที่สนใจของประชาชน ทั้งนี้เพื่อสร้างความเข้าใจและจรรโลงสังคม โดยการจัดทำโพลเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยกระบวนการทางสถิติ ได้แก่ การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การนำเสนอข้อมูล และการสรุปผล ซึ่งอาจจะต้องมีการพัฒนากระบวนการทางสถิติเพิ่มขึ้นตามความจำเป็น ซึ่งการจัดกิจกรรมต้องการให้ผู้ใช้ทุกกลุ่มสามารถใช้ประโยชน์จากซอฟต์แวร์คุยโพล ให้ได้ประโยชน์มากที่สุด และต้องการให้ประชาชนทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในกิจกรรม โดยต้องการขยายและเผยแพร่ซอฟต์แวร์เพื่อสังคมไปยังกลุ่มหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน

มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อส่งเสริมการสร้างองค์ความรู้ใหม่ของชุมชนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต และก่อให้เกิดกิจกรรมการทำงานร่วมกันภายในชุมชนออนไลน์ รวมถึงใช้ซอฟต์แวร์นี้ เพื่อการพัฒนาชุมชนสังคมความรู้ ซอฟต์แวร์คุยโพล ประกอบด้วยฟังก์ชันหลัก ๆ ได้แก่ โพลเพื่อให้สมาชิกนำเสนอหัวข้อที่น่าสนใจและให้สมาชิกแสดงความคิดเห็น โดยมีทั้งแบบโพลเปิดและโพลปิด รวมถึงการจัดการถามตอบแบบสอบถาม ฟังก์ชันการดึงข่าวสาร (Crawler) จากอินเทอร์เน็ตและจากกิจกรรมใน "คุย

โพล" นอกจากนั้นซอฟต์แวร์ ยังสนับสนุนการทำงานหลายภาษา ซอฟต์แวร์คุยโพล ได้ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมต่าง ๆ หลากหลายรูปแบบ ในขณะนี้ ซอฟต์แวร์คุยโพล ยังมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องทั้งนี้เพื่อให้ได้ซอฟต์แวร์ เพื่อสังคม สำหรับใช้ส่งเสริมกระบวนการพัฒนาความรู้ เพื่อมุ่งสู่สังคมอุดมปัญญา

ผลสัมฤทธิ์หรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากโครงการ "คุยโพล" คือ เกิดกระบวนการเรียนรู้โดยใช้โปรแกรมสถาปนาองค์ความรู้ด้วยโพล (Knowledge Unifying Initiator for POLL) เป็นแกนนำเพื่อเข้าสู่สังคมอุดมปัญญา เกิดกระบวนการสร้างความรู้ในการถ่ายทอดและแลกเปลี่ยนความรู้โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เกิดการรวมกลุ่มชุมชนความรู้ โดยมีการรวบรวม และจัดหมวดหมู่ความรู้ตลอดจนเกิดกิจกรรมและการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศด้วยโปรแกรมสถาปนาองค์ความรู้ด้วยโพล (Knowledge Unifying Initiator for POLL)

องค์ความรู้จากกิจกรรมที่ใช้ซอฟต์แวร์คุยโพล ที่เป็นประโยชน์ จะถูกรวมรวมและรายงานออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่นรายงานบทวิเคราะห์ปัญหาทางสังคม หรือเอกสารความรู้ในรูปแบบอื่น โดยจะมีการเผยแพร่ผลงานเหล่านี้ไว้บนเว็บไซต์ของโปรแกรมคุยโพล http://www.thaisocial.net/kuipoll/ และทีมงานพัฒนาซอฟต์แวร์จะยังคงพัฒนาซอฟต์แวร์คุยโพลให้สามารถตอบสนองการพัฒนาชุมชนสังคมฐานความรู้ ตามบริบทที่พึงมีในสังคมสารสนเทศต่อไป ตัวอย่างเช่น แผนงานที่จะพัฒนาซอฟต์แวร์คุยโพลให้สามารถบริการแบบสอบถามจากโทรศัพท์มือถือเคลื่อนที่ เป็นต้น

ปัจจุบันอยู่ในระหว่างขั้นตอนการเผยแพร่ และประเมินผล สามารถสร้างได้หลายแบบสอบถามโดยไม่มีค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ หากมีการใช้ซอฟต์แวร์จำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จะเป็นทางหนึ่งในการสร้างตลาดและทำให้ราคาของซอฟต์แวร์ถูกลงอีกด้วย ซึ่งซอฟต์แวร์ดังกล่าวควรได้รับการส่งเสริมสนับสนุน

สภาพปัญหา แนวทางแก้ไข และมาตรการส่งเสริมสนับสนุนของภาครัฐ

สำนักงบประมาณ

การดำเนินการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารตามนโยบายรัฐบาลนั้นได้กำหนดไว้ในนโยบายด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ซึ่งการจัดสรรงบประมาณจะเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้กำหนดไว้ ทั้งนี้ **สำนักงบประมาณจะมีการกำหนดกรอบวงเงินในการสนับสนุนเรื่องเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร โดยเน้นการส่งเสริมสนับสนุนผู้ประกอบการไทย ซึ่งปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจึงอยู่ที่ระเบียบการจัดซื้อจัดจ้างโดยเฉพาะอย่างยิ่งการประมูลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์** (e-Auction)

กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง

๑. การช่วยเหลือผู้ประกอบการไทยตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๑๖ กำหนดว่าให้ส่วนราชการใช้พัสดุที่ผลิตในประเทศหรือเป็นกิจการของคนไทย ซึ่งได้มีการกำหนดในรายละเอียดไว้แล้วว่าจะสนับสนุนผลิตภัณฑ์ประเภทใดบ้าง เช่น ผลิตภัณฑ์ที่ผ่านการรับรอง มอก. ISO และผลิตภัณฑ์ที่ได้จดทะเบียนผลิตภัณฑ์กับกระทรวงอุตสาหกรรมไว้แล้ว ซึ่งส่วนราชการ

จะต้องปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าว หากส่วนราชการได้กำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะไว้เพื่อให้ผู้ประกอบการไทยเข้าเสนอราคาได้ ผู้ประกอบการไทยจะได้แต้มต่อในการเสนอราคาทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ หากส่วนราชการใดไม่ดำเนินการตามที่ระเบียบกำหนดจะต้องได้รับการตรวจสอบตามขั้นตอนต่อไป ซึ่งส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจทุกแห่งที่ไม่ได้จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์จะต้องดำเนินการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๙ ทั้งสิ้น ทั้งนี้ การดำเนินการของส่วนราชการตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. ๒๕๔๙ นั้น หากสิ่งใดไม่ได้มีกำหนดไว้ในระเบียบดังกล่าวให้นำระเบียบฯปี ๒๕๓๕ มาใช้ ส่วนรัฐวิสาหกิจหากสิ่งใดไม่มีกำหนดไว้ในระเบียบฯ ปี ๒๕๔๙ ให้ใช้ข้อบังคับหรือระเบียบพัสดุของรัฐวิสาหกิจนั้น ๆ

๒. การประมูลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Auction) ส่วนราชการทุกแห่งจะต้องดำเนินการตามข้อ ๑๖ ของระเบียบฯ ปี ๒๕๓๕ ควบคู่ไปด้วย หากจะไม่ปฏิบัติตามข้อ ๑๖ ดังกล่าวจะต้องดำเนินการขออนุญาตจากสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ซึ่งทุกส่วนราชการต้องทำ e-Auction และในการทำ e-Auction ยังสามารถนำแต้มต่อมาพิจารณาได้ ซึ่งสามรถระบุไว้ในประกาศให้ผู้สนใจทราบได้ว่าการทำ e-Auction ยังไม่ถือเป็นที่สิ้นสุด เมื่อดำเนินการทำ e-Auction เรียบร้อยแล้วจะมีการพิจารณาแต้มต่ออีกครั้งหนึ่ง

๓. สำหรับซอฟต์แวร์ ถือเป็นพัสดุด้วย และคงต้องร่วมกันพิจารณากำหนดมาตรฐานต่าง ๆ อีกครั้งระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม(สมอ.) กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน):SIPA ซึ่งเมื่อกำหนดมาตรฐานได้แล้วก็สามารถดำเนินการในแนวทางของข้อ ๑๖ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุได้เช่นกัน

สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

๑. เดิมระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ เป็นงานที่อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ต่อมาได้มีพระราชกฤษฎีกาโอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๔๕ ให้โอนงานที่เกี่ยวข้องกับระเบียบพัสดุของสำนักกฎหมายและระเบียบกลางทั้งหมด รวมทั้งบุคลากรไปอยู่ที่กรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง

๒. แต่เดิมสำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) จะเป็นผู้กำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะของผลิตภัณฑ์ หากผู้ประกอบการรายใดดำเนินการผลิตสินค้าได้ตรงตามรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะแล้ว สมอ. จะออกใบอนุญาตมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) ให้แก่สินค้านั้น เพื่อแสดงว่าสินค้านั้นได้ผ่านการรับรองจาก สมอ. ว่ามีคุณภาพยอดเยี่ยม ส่วนสินค้าที่ผลิตได้ในประเทศไทย แต่กระทรวงอุตสาหกรรมยังไม่ได้กำหนดมาตรฐานอุตสาหกรรมหรือไม่ได้กำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะกลางไว้ แต่มีการผลิตสินค้าขึ้นมาแล้วผู้ประกอบการนำไปขอให้ สมอ. พิจารณาจดทะเบียนจะเรียกว่าสินค้าที่ได้รับการจดทะเบียนผลิตภัณฑ์ในประเทศไทย เมื่อจดทะเบียนแล้วจะได้รับการสนับสนุนตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุเช่นกัน

๓. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดหลักเกณฑ์ว่า

๓.๑ หากสินค้าใดมีประกาศกำหนดมาตรฐานแล้วและมีผู้ได้รับใบอนุญาตแล้ว ๓ รายขึ้นไป ส่วนราชการจะต้องซื้อสินค้าหรือพัสดุที่ผลิตในประเทศไทย

๓.๒ สินค้าที่ยังไม่มีมาตรฐานอุตสาหกรรม แต่มีผู้ผลิตได้และนำไปจดทะเบียนกับกระทรวงอุตสาหกรรม ส่วนราชการจะต้องเขียนรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะในการจัดซื้อจัดจ้างให้สอดคล้องกับสินค้าที่ได้รับการจดทะเบียนกับกระทรวงอุตสาหกรรม และผู้เข้ายื่นเสนอซองประกวดราคาจะต้องเป็นผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศไทยเท่านั้น (รวมทั้งสินค้าที่จดทะเบียนและไม่ได้จดทะเบียน) ซึ่งระเบียบฯ มุ่งส่งเสริมสนับสนุนสินค้าที่ผลิตในประเทศเป็นสำคัญ

ในกรณีที่สินค้าจดทะเบียนเข้าแข่งขันประกวดราคากับสินค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน สินค้าที่จดทะเบียนจะได้รับแต้มต่อแพงกว่าสินค้าที่ไม่ได้จดทะเบียน ๓%

๓.๓ กรณีสินค้าที่ได้รับการรับรองผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม แต่ไม่เกิน ๓ ราย จะไม่บังคับว่าส่วนราชการจะต้องซื้อสินค้าที่ผลิตในประเทศไทย ส่วนราชการสามารถพิจารณาซื้อสินค้าจากผู้ผลิตต่างประเทศได้ แต่ผู้ประกอบการไทยสามารถยื่นซองในราคาที่สูงกว่าผู้ประกอบการต่างประเทศได้ถึง ๕%

๔. ระเบียบฯ ได้กำหนดบังคับให้ส่วนราชการต้องดำเนินการตามระเบียบ หากจะทำนอกระเบียบต้องขออนุมัติจากคณะรัฐมนตรีหรือคณะกรรมการว่าด้วยการพัสดุ และสินค้าใดที่ไม่อยู่ภายใต้บังคับของระเบียบฯ และมีราคาสูงกว่า ๒ ล้านบาท ส่วนราชการจะจัดซื้อจัดจ้างต้องได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีต้นสังกัด แต่หากราคาสินค้าไม่เกิน ๒ ล้านบาทให้เป็นดุลยพินิจของส่วนราชการนั้น ๆ ในการพิจารณาจัดซื้อจัดจ้างได้

๕. การประมูลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-Auction) ส่วนราชการที่ทำการประกวดราคาจะต้องตรวจสอบก่อนว่าสินค้าที่ยื่นเสนอราคาตรงตามที่กำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะหรือไม่ เป็นสินค้าที่ผลิตในประเทศหรือต่างประเทศ เมื่อผ่านการตรวจสอบแล้วจึงทำ e-Auction แล้วนำระเบียบฯ ข้อ ๑๖ มาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

๖. ปัญหาความล่าช้าในการออกใบอนุญาต สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.) จะพิจารณาตามพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๒๑ ซึ่งหากเห็นว่าพระราชบัญญัติดังกล่าวมีปัญหาก็คงจะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไข ทั้งนี้ การจัดซื้อจัดจ้างของส่วนราชการเป็นเรื่องของการกำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะ ตามที่ระเบียบฯ กำหนด หากส่วนราชการไม่กำหนดรายละเอียดหรือคุณลักษณะเฉพาะถือว่ามีความผิด

๗. สำหรับรัฐวิสาหกิจนั้น คณะกรรมการบริหารมีอำนาจในการพิจารณาจัดซื้อจัดจ้าง แต่หากเป็นการซื้อสินค้าจากต่างประเทศต้องขออนุมัติจากรัฐมนตรีต้นสังกัด เว้นแต่สินค้ามีราคาไม่เกิน ๒ ล้านบาท โดยจะมีคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองเหตุผลความจำเป็น ซึ่งหากส่วนราชการกระทำผิดระเบียบจะมีหน่วยงานที่ตรวจสอบติดตาม คือ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน (สตง.) โดยสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีซึ่งกรมบัญชีกลางไม่มีอำนาจในการตรวจสอบจับกุม

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (สมอ.)

การดำเนินการออกหนังสือรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร มีแนวทางเร่งรัดขั้นตอนการออกหนังสือรับรองมาตรฐาน ตลอดจนสภาพปัญหาอุปสรรค และแนวทางแก้ไข สรุปได้ดังนี้

๑. เทคโนโลยีสารสนเทศนั้นแบ่งออกเป็น ๒ ส่วนคือ ฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ ซึ่งในส่วนของฮาร์ดแวร์นั้น โดยระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัสดุ ปี ๒๕๓๕ ได้ให้แต้มต่อสำหรับผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในประเทศที่แสดงเครื่องหมายมาตรฐาน จำนวน ๓%

๒. ประเด็นปัญหาที่สำคัญคือ ปัจจุบันผลิตภัณฑ์ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศที่ สมอ. ได้กำหนดมาตรฐานไว้นั้น เป็นมาตรฐานในเรื่องความปลอดภัย และมาตรฐาน EMC ซึ่งเป็นมาตรฐานเฉพาะด้านความเข้ากันได้ทางแม่เหล็กไฟฟ้า ซึ่ง สมอ. กำหนดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยอ้างอิงตามมาตรฐานของ CISRR และ IEC เป็นหลัก เพื่อให้การรับรองกับผลิตภัณฑ์ที่มีคุณสมบัติในการป้องกันและคงทนต่อการรบกวนทางแม่เหล็กไฟฟ้า กำหนดขึ้นเพื่อช่วยคุ้มครองความปลอดภัย ประกันประสิทธิภาพในการใช้งานแก่ผู้บริโภค และเป็นประโยชน์ต่อการค้าการส่งออกของไทย โดยมาตรฐาน EMC จะช่วยยกระดับอุตสาหกรรมการผลิตอุปกรณ์ไฟฟ้าอิเลคทรอนิคส์ของไทยให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล ซึ่งจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถทางการค้า การส่งออกของไทย โดยเฉพาะที่ส่งออกไปยังตลาดกลุ่มยุโรป สหรัฐอเมริกาที่ได้บังคับใช้มาตรฐานนี้กับสินค้ากลุ่มดังกล่าว

๓. คุณสมบัติอื่น ๆ ของผลิตภัณฑ์ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศนั้น สมอ. ไม่ได้กำหนดมาตรฐานเนื่องจากพิจารณาเห็นว่าบุคคลที่จะใช้อุปกรณ์เหล่านี้จะต้องไม่ก่อให้เกิดอันตรายหรือรบกวนเครื่องใช้ไฟฟ้าอื่น ๆ สำหรับในเรื่องของคุณภาพในเชิงคุณสมบัติเฉพาะนั้นยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานแต่อย่างใด

๔. กระบวนการพิจารณาให้การรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์นั้น ขั้นตอนที่ใช้ระยะเวลานานที่สุด คือขั้นตอนการทดสอบ เนื่องจากแหล่งทดสอบมีเพียง ๒ แหล่ง คือ สถาบันไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ซึ่งเป็นหน่วยงานอิสระภายใต้กระทรวงอุตสาหกรรม และ PTEC ซึ่งเป็นศูนย์ทดสอบที่สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) อยู่ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

๕. ขั้นตอนการทำงานของ สมอ. นับตั้งแต่รับคำขอจนกระทั่งตรวจสอบและออกใบอนุญาตให้ผู้ประกอบการโดยไม่นับรวมขั้นตอนการทดสอบ ใช้เวลาทั้งสิ้นตามประกาศ ๔๓ วัน ซึ่งเป็นการปรับลดจากเดิมที่กำหนดไว้ในที่ ๙๐ วัน

๖. ปัจจุบัน มีผู้ประกอบการขอแสดงเครื่องหมายมาตรฐานจำนวนน้อย เนื่องจากไม่ใช่มาตรฐานบังคับแต่เป็นเรื่องของความสมัครใจ โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการในประเทศไทยจะเป็นในลักษณะ assembly มากกว่าที่จะเป็นโรงงานผลิต ประกอบกับการขออนุญาตจะมีเรื่องของต้นทุนเกิดขึ้น คือค่าทดสอบและค่าดำเนินการในการขออนุญาตต่าง ๆ จึงไม่ให้ความสนใจในการยื่นขอใบอนุญาตดังกล่าว

๗. ในส่วนของซอฟต์แวร์ สมอ. ยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานเฉพาะให้ ซึ่งปัจจุบันจะใช้การอ้างอิงจากมาตรฐาน IEC ซึ่งที่ผ่านมาผู้ประกอบการก็ไม่ได้ให้ความสนใจที่จะนำมาตรฐานที่ประกาศไปใช้เท่าที่ควร ทั้งนี้ เมื่อประมาณ ๑-๒ ปีที่ผ่านมา ได้มีสมาคมด้านซอฟต์แวร์ไทยที่ดำเนินงานในเรื่องของ

การพัฒนาซอฟต์แวร์ได้ประสานขอให้ สมอ. ช่วยหาแนวทางส่งเสริมให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์รายย่อยมีศักยภาพในการแข่งขันได้ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือสมาคมให้สามารถเข้าเป็นคณะกรรมการพิจารณา ISO เพื่อพัฒนาปรับปรุงมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับระบบการบริหารจัดการในเรื่องดังกล่าว อาทิ การให้ทุนกับสมาคมเพื่อส่งผู้แทนเข้าร่วมประชุมเพื่อนำผลการประชุมมาเผยแพร่แก่สมาชิกสมาคม นอกจากนี้ สมอ. ได้ส่งเสริมให้สมาคมฯ สามารถเป็นเครื่องมือช่วยผู้ประกอบการรายย่อยให้มีความสามารถพัฒนาซอฟต์แวร์ต่าง ๆ อีกด้วย

๘. สมอ. มีความยินดีที่จะให้การสนับสนุนและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการไทย แต่ทั้งนี้จะต้องคำนึงถึงความรับผิดชอบตามอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานด้วย ทั้งนี้ สมอ. ได้เริ่มดำเนินการกระจายงานให้ภาคเอกชนเข้าร่วมเป็นผู้ตรวจลงนามแทนสมอ. เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการให้มากขึ้น

๙. ผู้ประกอบการด้านอุตสาหกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศของไทย ควรมีการรวมกลุ่มเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรอง และร่วมกันพัฒนาผลิตภัณฑ์ และพื้นฐานทางเทคนิค ตลอดจนติดตามสถานการณ์เพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการ อีกทั้งยังเป็นแรงเสริมในการเข้าร่วมดำเนินงานและประสานงานกับภาครัฐได้ดีขึ้น

๑๐. ปัญหาในการดำเนินงานของ สมอ.จากสถานการณ์ของโลกที่ใช้มาตรฐานเป็นเครื่องมือที่สำคัญทางการค้า ทำให้กิจกรรมด้านการมาตรฐานมีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง และมีความสัมพันธ์กับทุกภาคส่วน ส่งผลให้การดำเนินงานของ สมอ.ขยายขอบข่ายกว้างขึ้น แต่ยังไม่ทันต่อความต้องการ อันเนื่องมาจากปัญหาข้อจำกัดด้านบุคลากรและการสนับสนุนด้านงบประมาณที่ไม่สอดคล้องกับภารกิจที่เพิ่มขึ้น ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

๑๑. ทิศทางและแนวทางเพื่อการพัฒนาระบบการมาตรฐานของประเทศ กิจกรรมในระบบการมาตรฐานมีความหลากหลายและมีขอบข่ายกว้างขวาง จำเป็นต้องใช้ทรัพยากรมาก แต่ละหน่วยงานไม่สามารถดำเนินการเองได้ทั้งหมด ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน การพัฒนาระบบการมาตรฐานของประเทศไทย จึงต้องพิจารณาความจำเป็นที่แท้จริงของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง และจัดระบบให้เหมาะสมกับความจำเป็นของประเทศ เพื่อให้ระบบการมาตรฐานของประเทศมีความเข้มแข็ง และมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนด้านนโยบาย การเงินและทรัพยากรที่จำเป็นและเพียงพอในระดับชาติ ดังนี้

๑๑.๑ การพัฒนาความสามารถของบุคลากรด้านการมาตรฐานของประเทศทั้งในหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน เพื่อให้มีความรู้ความสามารถที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากล

๑๑.๒ การพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถดำเนินการตามมาตรฐานและกฎระเบียบทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง ทั้งของประเทศคู่ค้าและของหน่วยงานต่าง ๆภายในประเทศ และให้เกิดการพัฒนาความสามารถอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นการพัฒนากลุ่ม SMEs และวิสาหกิจชุมชน

๑๑.๓ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเพื่อรองรับการดำเนินงานด้านการมาตรฐานของประเทศ ได้แก่ ห้องปฏิบัติการทดสอบและสอบเทียบ หน่วยตรวจ และหน่วยรับรอง ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชนให้มีความสามารถตามมาตรฐานที่สากลยอมรับและได้รับการรับรองระบบงาน

๑๑.๔ การประชาสัมพันธ์และการสร้างความรู้ความเข้าใจด้านการมาตรฐานแก่ทุกภาคส่วน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสร้างความตระหนักของสังคมและในภาคการศึกษาทุกระดับ

๑๑.๕ การจัดตั้งกองทุนส่งเสริมการมาตรฐานแห่งชาติ เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานด้านการมาตรฐานของประเทศ

แนวทางการปรับขนาดกำลังคน และการจัดสรรงบประมาณ เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศของภาครัฐ

เนื่องจาก สภาพปัจจุบันได้พบว่าประเทศไทยไม่สามารถสร้างความเข้มแข็งด้านเทคโนโลยีสารสนเทศได้ เนื่องจากปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้

๑. บุคลากรด้านเทคโนโลยีสารสนเทศมีความไม่สอดคล้องกับปริมาณงานที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

๒. งบประมาณด้าน IT ถูกตัดลดจากเป้าหมายที่ขอไว้ ทำให้มีงบประมาณไม่เพียงพอ ส่งผลให้ไม่สามารถปฏิบัติงานได้ตามแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศแห่งชาติ

๓. หน่วยราชการมีมาตรฐานข้อมูลที่แตกต่างกัน ไม่สามารถเชื่อมโยงและแลกเปลี่ยนข้อมูลกันได้ ก่อให้เกิดข้อติดขัดและเกิดความซ้ำซ้อนในการดำเนินงาน

๔. ปัจจุบันเทคโนโลยีสารสนเทศมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว แต่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกลับล้าสมัย ไม่เอื้ออำนวยต่อการปฏิบัติงานของส่วนราชการ

๕. แรงจูงใจในเรื่องค่าตอบแทนและความก้าวหน้าในการปฏิบัติงานของภาคเอกชนมีสูง จึงทำให้บุคลากรด้าน IT ตัดสินใจไปทำงานกับภาคเอกชนมากกว่าภาครัฐ

สำนักงบประมาณ

สาเหตุที่ประเทศไทยจึงไม่สามารถพัฒนา IT ให้ทัดเทียมกับนานาประเทศได้นั้น จะต้องพิจารณาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

๑. โครงสร้างพื้นฐาน IT

๑.๑ ด้าน Hard ware หน่วยงานรัฐวิสาหกิจดูแลรับผิดชอบ คือ บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน)(TOT) และบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน)(CAT) เมื่อพิจารณาการลงทุนระหว่างในประเทศ พบว่า มีความเหลื่อมล้ำกันอยู่ระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน จึงไม่สามารถดำเนินกิจกรรมร่วมกันไปด้วยดีตลอดเวลาได้ ซึ่งภาคเอกชนชอบที่จะซื้อเทคโนโลยีมากกว่าการผลิตเทคโนโลยี อีกทั้งยังไม่ให้ความสำคัญกับการวิจัยและพัฒนาด้วย

๑.๒ ด้าน Soft ware หน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบ คือ NECTEC กระทรวง ICT SIPA การดำเนินงานถือว่าเป็นไปได้ด้วยดี แต่ยังมีปัญหา คือ เมื่อสามารถพัฒนา Software มาได้ระดับหนึ่งแล้ว มักไม่มีการพัฒนาต่อยอด จึงทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้เท่าที่ควร

๑.๓ ด้าน People ware หน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบ คือ สถาบันการศึกษาต่าง ๆ

คนไทยมีขีดความสามารถสูง แต่มักมีจุดอ่อนที่ทำให้ไม่สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ คือ Service Industry เนื่องจากไม่กล้าที่จะสื่อสาร เนื่องจากไม่มีความชำนาญในการใช้ภาษาสากลเพื่อการติดต่อสื่อสาร

๑.๔ ปัญหาการขาดแคลนบุคลากรด้าน IT ของหน่วยงานภาครัฐนั้น ต้องยอมรับว่าบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้าน IT ของรัฐ ถึงแม้จะเป็นผู้ที่สำเร็จการศึกษาในระดับดีเยี่ยมของมหาวิทยาลัย แต่เมื่อได้ทำงานในหน่วยงานภาครัฐแล้วจะไม่สามารถแข่งขันกับภาคเอกชนได้เนื่องด้วยลักษณะการทำงานโดยเฉพาะ Back Office ไม่มีความท้าทาย และเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วเกินกว่าบุคลากรภาครัฐจะมีเวลาติดตามได้ทัน ซึ่งภาคเอกชนจะมีการหมุนเวียนหน้าที่ของบุคลากร IT เพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ แต่สำหรับภาครัฐแล้วการจะให้บุคลากร IT หมุนเวียนสลับเปลี่ยนหน้าที่การทำงานไม่สามารถทำได้อย่างทันท่วงที

๑.๕ งบประมาณด้านการใช้ IT ภาครัฐนั้น เป็นงบประมาณที่เบิกจ่ายได้ช้าที่สุดเนื่องจากปัญหาในกระบวนการจัดซื้อจัดจ้าง เช่น การเขียน TOR เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีปัญหาในด้านการพัฒนาบุคลากร IT เช่น การฝึกอบรมด้าน IT ของข้าราชการมีไม่มากเนื่องจากในการฝึกอบรมแต่ละครั้งจะมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง การพัฒนาบุคลากรเป็นไปด้วยความลำบากไม่ค่อยทันกับเทคโนโลยีที่เกิดขึ้น และเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ตลอดจนไม่มีความเข้มแข็งของการรวมกลุ่มของบุคลากรด้าน IT

๑.๖ หากจะส่งเสริมด้าน IT ของแต่ละหน่วยงานให้มีความก้าวหน้าจะต้องพิจารณาว่าผู้บริหารระดับสูงของแต่ละหน่วยราชการมีนโยบายส่งเสริมการใช้งาน IT จริงจังเพียงใด หากผู้บริหารไม่ให้ความสำคัญ งานด้าน IT ของหน่วยราชการ ก็จะเป็นเพียงเครื่องมือหนึ่งในการทำงานเท่านั้น ไม่ใช่ลักษณะ Front Office และการจัดสรรงบประมาณก็จะมุ่งเน้นไปยังภารกิจหลักของหน่วยราชการมากกว่า ทั้งนี้ ต้องยอมรับว่าในปัจจุบัน งบประมาณในการลงทุนด้าน IT ของประเทศมีอยู่อย่างจำกัดมาก

๑.๗ สำนักงบประมาณไม่มีนโยบายในการจัดสรรงบประมาณให้กับส่วนราชการต่าง ๆ ในลักษณะ percentage แต่จะจัดสรรงบประมาณตามยุทธศาสตร์ ขีดกำลังของแผ่นดิน ตลอดจนความพร้อมของส่วนราชการด้วย ซึ่งการจะได้รับอนุมัติงบประมาณหรือไม่นั้น เจ้าของโครงการ(รู้ข้อมูลและให้ข้อมูลได้) และผลสำเร็จของโครงการที่จะสามารถทำให้เห็นประโยชน์จากการนำ IT มาใช้ได้ นับเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ได้รับงบประมาณ

๑.๘ ด้านอุตสาหกรรม Software ไม่ควรหวังที่จะได้รับงบประมาณ เพราะไม่สามารถสนับสนุนได้เพียงพอ ควรจะพิจารณาใช้มาตรการทางการคลังในการสนับสนุน เช่น มาตรการทางภาษี เพราะการที่ภาครัฐจะเข้าไปสนับสนุนเอกชนเฉพาะรายคงเป็นไปไม่ได้

สำนักจัดทำงบประมาณด้านเศรษฐกิจ ๓ สำนักงบประมาณ

กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร เป็นกระทรวงที่มาจากการแบ่งส่วนราชการใหม่ ทำให้ขาดบุคลากรด้าน IT นับแต่เริ่มก่อตั้งกระทรวงเป็นต้นมา ทำให้ไม่มีผู้เชี่ยวชาญด้าน IT จึงอาจต้องใช้ระยะเวลาในการพัฒนาและเสริมสร้างความแข็งแกร่งให้กับกระทรวงฯ สักระยะหนึ่ง เพื่อที่จะสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสมกับความเป็นกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารต่อไป

สำนักพัฒนาระบบ จำแนกตำแหน่ง และค่าตอบแทน สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.)

๑. ภาพรวมนโยบายกำลังคนภาครัฐนั้น หากพิจารณาจากเอกสารงบประมาณตั้งแต่ปี ๒๕๓๗ เป็นต้นมาจะพบว่า ภาพรวมค่าตอบแทนด้านบุคลากรนั้นเกินร้อยละ ๔๐ จึงเป็นที่มาของการกำหนดขนาดกำลังคนภาครัฐให้มีความเหมาะสม เพื่อจะนำงบประมาณไปใช้ในการพัฒนางานด้านอื่น

๒. การพิจารณาด้านกำลังคนจะมีคณะกรรมการกำหนดเป้าหมายและนโยบายกำลังคนภาครัฐ หรือ คปร. เป็นผู้ดูแล โดยมีรองนายกรัฐมนตรีเป็นประธานคณะกรรมการดังกล่าว โดยนโบายที่ผ่านมาตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๓๗-๒๕๔๖ นั้น ได้มีการตรึงอัตรากำลังและมีการยุบตำแหน่งที่ว่างจากการเกษียณอายุราชการ ในอัตราร้อยละ ๘๐ ส่วนอีกร้อยละ ๒๐ ได้นำมาจัดสรรให้ส่วนราชการที่มีเหตุผลความจำเป็นหรือมีนโยบายรัฐบาลหรือแผนที่กำหนดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว และหลังจากปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ได้มีการปฏิรูประบบราชการโดยมีการจัดโครงสร้างของส่วนราชการโดยการจัดตั้งกระทรวงต่าง ๆ เพิ่มขึ้นนั้น นโยบายด้านกำลังคนภาครัฐก็ยังคงตรึงกรอบในภาพรวมไว้ แต่สำหรับการยุบเลิกกำลังคนในส่วนของผู้เกษียณอายุราชการได้ยกเลิกไป โดยนำอัตรากำลังในส่วนของผู้เกษียณอายุราชการมอบให้ คปร. ดำเนินการจัดสรรอัตรากำลังไปให้กับส่วนราชการที่มีความจำเป็น ซึ่งส่วนราชการที่มีแผนหรือมีงานสำคัญตามนโยบายรัฐบาลจะทำเหตุผลความจำเป็นและจำนวนอัตรากำลังที่ต้องการรับการสนับสนุนจาก คปร. เสนอมายังสำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.) เพื่อจัดสรรในส่วนที่มีความจำเป็นให้ ซึ่งในภาพรวมการยุบเลิกเกษียณจะไม่ให้คนเพิ่ม เพื่อคุมค่าใช้จ่ายด้านบุคคล แต่เมื่อมีการเกษียณอายุราชการจะไม่คืนอัตราให้ส่วนราชการเดิมแต่จะนำมาไว้กองกลางเพื่อจัดสรรอัตรากำลังไปยังส่วนราชการที่มีงานเพิ่มขึ้น

๓. ค่าตอบแทนของบุคลากรภาครัฐนั้น ภาครัฐไม่สามารถกำหนดอัตราค่าตอบแทนในอัตราที่สูงได้เพราะจะทำให้เป็นภาระงบประมาณที่สูงเกินไป ซึ่งปัจจุบันได้มีการแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยให้สามารถกำหนดอัตราค่าตอบแทนตามกลุ่มประเภทสายงานได้มากขึ้น ซึ่งสายงานประเภทที่ ๓ คือ สายงายวิชาการ จะเป็นสายงานที่สามารถกำหนดบัญชีเงินเดือนตามกลุ่มสายงานได้ ซึ่ง กพ. อยู่ระหว่างดำเนินการศึกษาว่ากลุ่มสายงานใดที่มีค่าตอบแทนเทียบเคียงกับตลาดแล้วมีความแตกต่าง เพื่อเป็นข้อมูลรองรับในการทำความแตกต่างให้เกิดขึ้นเพื่อการกำหนดค่าตอบแทน

๔. ความก้าวหน้านั้น กลุ่มสายงานวิชาการมีโอกาสก้าวหน้าไปถึงระดับทรงคุณวุฒิ (ระดับ ๑๐ -๑๑ เดิม) ซึ่งถือเป็นสายงานที่มีความก้าวหน้ามากกว่าสายงานอื่น ๆ

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (กพร.)

๑. ผลกระทบของวิกฤตเศรษฐกิจของประเทศไทย จึงมีมาตรการลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็น โดยเป็นมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันอังคารที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เรื่อง นโยบายการพัฒนาระบบราชการ

๑.๑ ให้กำหนดมาตรการระงับการดำเนินการใด ๆ ที่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงจำนวนหน่วยงานที่มีอยู่ในปัจจุบัน โดยให้ส่วนราชการต่าง ๆ ระงับการขอจัดตั้งหน่วยงานใหม่หรือขยายหน่วยงาน รวมทั้งการขอจัดตั้งองค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐในสังกัดฝ่ายบริหาร

และหน่วยบริการรูปแบบพิเศษ เพิ่มใหม่ชั่วคราว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนถึงสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๒ ยกเว้นกรณีดังต่อไปนี้

๑.๑.๑ กรณีการจัดตั้งหน่วยงานตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติ

๑.๑.๒ กรณีการจัดตั้งหน่วยงานใหม่ หรือขยายหน่วยงานเพื่อรับผิดชอบงานตามนโยบายสำคัญเร่งด่วนของรัฐบาล ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้สั่งการให้ดำเนินการ

๑.๑.๓ กรณีการยกฐานะจากกองเป็นสำนัก ซึ่งมีการปรับปรุงงานให้มีคุณภาพสูงขึ้นโดยไม่มีผลทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น

๑.๑.๔ กรณีการยุบ รวม โอน หน่วยงานภายในส่วนราชการ/จังหวัดเดียวกัน หรือระหว่างส่วนราชการในกระทรวงเดียวกันหรือต่างกระทรวง หรือระหว่างจังหวัดและกลุ่มจังหวัด โดยไม่มีผลทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น

๑.๑.๕ กรณีการถ่ายโอนภารกิจ ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งส่งผลให้ต้องมีการปรับปรุงหน่วยงานใหม่

ทั้งนี้ ในการขอจัดตั้งหน่วยงานใหม่ หรือขยายหน่วยงาน หรือปรับปรุงหน่วยงานใหม่ตามข้อ ๑.๑.๑ – ๑.๑.๕ นั้น ส่วนราชการจะต้องดำเนินการตามแนวทางที่คณะรัฐมนตรีได้กำหนดไว้ในแต่ละเรื่องดังกล่าวด้วย

๑.๒ การจัดตั้งหน่วยงานใหม่ที่อยู่ระหว่างดำเนินการ ในกรณีร่างกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติให้ความเห็นชอบแล้ว และร่างกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการที่อยู่ระหว่างการตรวจพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา รวมทั้งการจัดตั้งองค์การมหาชน ๒ แห่ง ได้แก่ สำนักงานพิพิธภัณฑ์เกษตรเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (องค์การมหาชน) และหอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) ให้ดำเนินการต่อไปได้

๑.๓ คณะรัฐมนตรีมีข้อสังเกตว่า การบริหารรูปแบบองค์การมหาชนได้ดำเนินการมาระยะหนึ่งแล้ว สมควรมีการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานขององค์การมหาชนแต่ละแห่ง จึงมอบหมายให้สำนักงาน กพร. รับไปดำเนินการ หากพบว่า องค์การมหาชนใดไม่สามารถดำเนินการให้บรรลุวัตถุประสงค์ ไม่คุ้มค่ากับค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการดำเนินงาน หรือหมดความจำเป็น ให้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณายุบเลิก

๒. สำหรับกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จะมีพระราชบัญญัติธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดให้มีสำนักงานคณะกรรมการธุรกรรม ทำหน้าที่ฝ่ายเลขานุการ ซึ่งปัจจุบันกระทรวง ICT อยู่ระหว่างดำเนินการปรับปรุงแบ่งส่วนงานภายใน

ซึ่งการจัดตั้งสำนักงานฯ ที่มีการเสนอต่อ กพร. นั้น จะต้องทำรายละเอียดประกอบคำชี้แจงด้วย แต่ทางกระทรวง ICT ทำเสนอมาไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนั้น กพร. จึงต้องส่งเรื่องกลับไปให้กระทรวง ICT ดำเนินการให้สมบูรณ์ก่อน ซึ่งต้องเป็นรายละเอียดประกอบคำชี้แจงเรื่องเหตุผลความจำเป็น อำนาจหน้าที่ที่จะดำเนินการมีอย่างไร โครงสร้างการแบ่งงานภายใน และทบทวนในภาพรวมของสำนักงาน

ปลัดกระทรวงฯ แต่ต้องผ่านขั้นตอนการพิจารณาของคณะทำงานและคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ ซึ่งมีรัฐมนตรีเป็นประธานจึงจะสามารถจัดส่งมายัง กพร. ได้ โดยขั้นตอนดังกล่าวเป็นขั้นตอนตามกฎหมาย เมื่อมีสำนักงานเกิดขึ้นใหม่จะส่งผลกระทบต่อการแบ่งส่วนราชการ ซึ่งจะต้องมีการแก้ไขกฎกระทรวงด้วย โดยผ่านความเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน สำนักงบประมาณ ซึ่งกระบวนการต่าง ๆ จะใช้ระยะเวลาดำเนินการ ๖ เดือนเป็นอย่างต่ำ

สรุปผลการสัมมนารับฟังความคิดเห็น
เรื่อง "ทบทวนยุทธศาสตร์ e-Industry ในภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์"

เหตุผลและความจำเป็น

ปัจจุบัน ภาครัฐเล็งเห็นความสำคัญในด้านการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จึงมีนโยบายเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาประเทศให้เป็นสังคมของภูมิปัญญาและการเรียนรู้ สำหรับช่วงเวลา พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๕๓ มีสาระโดยรวมว่า เทคโนโลยีใหม่ที่รวมคอมพิวเตอร์ สารสนเทศและการสื่อสาร เรียกว่า เทคโนโลยีสารสนเทศ (Information and Communications Technology หรือ ICT) รวมถึงเทคโนโลยีชีวภาพ และพันธุวิศวกรรมศาสตร์ ได้ก่อให้เกิดกิจกรรมใหม่ ๆ ในทางเศรษฐกิจและสังคมอันส่งผลต่อการดำรงอยู่และการพัฒนาของประเทศต่าง ๆ ในโลกที่แตกต่างจากอดีตอย่างมาก จนเป็นที่ยอมรับกันว่าในศตวรรษที่ ๒๑ จะเกิดเศรษฐกิจใหม่ที่เรียกว่า "**เศรษฐกิจแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้**" (Knowledge-based Learning Economy) และจะมีผลทำให้ประเทศไทยซึ่งมีทรัพยากรบุคคลอันมีความรู้เป็นพื้นฐานสามารถจะพัฒนาล้ำหน้าประเทศอื่น ๆ ที่ด้อยในส่วนนี้อย่างมาก

การพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ถือเป็นยุทธศาสตร์สำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ นอกเหนือจากการเร่งพัฒนาให้เกิดการนำเอาซอฟต์แวร์ไปประยุกต์ใช้ในด้านต่าง ๆ แล้ว ประเทศไทยยังต้องเร่งพัฒนาความชำนาญพิเศษเฉพาะทาง (Niche) ให้สามารถแข่งขันได้ในระดับสากล ซึ่งสอดคล้องกับเป้าหมายและกลยุทธ์การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม (e-Industry) หนึ่งใน ๕ ด้าน คือ ด้านภาครัฐ (e-Government) ด้านพาณิชย์ (e-Commerce) ด้านอุตสาหกรรม (e-Industry) ด้านการศึกษา (e-Education) และ ด้านสังคม (e-Society) ตามนโยบาย IT ๒๐๑๐ ของประเทศไทย

วัตถุประสงค์

ในการประชุมเชิงสัมมนา "ทบทวนยุทธศาสตร์ e-industry ในภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์" ครั้งนี้ คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสาร และโทรคมนาคม วุฒิสภา และ สมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย จึงใคร่ขอเชิญทุกท่านเข้าร่วมแสดงความคิดเห็น เพื่อร่วมสร้างความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรมการผลิตของประเทศ โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเป็นเครื่องมือที่สำคัญ เพื่อเป้าหมายสำคัญในการสร้างความสามารถในการแข่งขันของภาคอุตสาหกรรมโดยจะนำมาซึ่งการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนในอนาคตต่อไป

กลุ่มเป้าหมาย

จำนวน ๒๐๐ คน ประกอบด้วย

๑. คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสาร และโทรคมนาคม วุฒิสภา
๒. คณะอนุกรรมาธิการเทคโนโลยีสารสนเทศ ในคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ฯ วุฒิสภา
๓. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และ สมาชิกวุฒิสภา
๔. หน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง
๕. องค์กรเอกชนด้านอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์
๖. นักวิชาการ/ผู้ชำนาญการ/ผู้เชี่ยวชาญสาขาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์
๗. สื่อมวลชน

งบประมาณ

คณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสาร และโทรคมนาคม วุฒิสภา โดยสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

วัน เวลา และสถานที่

วันจันทร์ที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๒ เวลา ๐๘.๓๐ - ๑๕.๓๐ น. ณ ห้องประชุมคณะกรรมาธิการ หมายเลข ๓๐๖ - ๓๐๘ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒ กรุงเทพมหานคร

- People ซึ่งควรกระตุ้นให้เกิด
  - แรงจูงใจ
  - คุณธรรม
  - ภาวะความเป็นผู้นำ
  - การทำงานร่วมกันเป็นทีม
  - ทัศนคติ

สรุปการเสวนา "ยุทธศาสตร์ e-Industry การพัฒนาอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ตามนโยบาย IT ๒๐๑๐" และข้อเสนอแนะ

มีวิทยากรผู้ร่วมเสวนา ดังนี้

๑. ดร.พันธ์ศักดิ์ ศิริรัชตพงษ์ : ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ

๒. ผศ.ดร. สมนึก คีรีโต : ผู้อำนวยการสถาบันนวัตกรรมเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

๓. นายสมเกียรติ อึงอารี : นายกสมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

๔. นางสาวปฐมา จันทรักษ์ : กรรมการผู้จัดการ บริษัท ไมโครซอฟท์ (ประเทศไทย) จำกัด

๕. นางเจษฎา ไกรสิงขร : รองกรรมการผู้จัดการใหญ่ ธุรกิจซอฟต์แวร์ บริษัท ไอบีเอ็ม (ประเทศไทย) จำกัด

๖. นายณัฐศักดิ์ โรจนพิเชฐ : กรรมการผู้จัดการ บริษัท ออราเคิล คอร์ปอเรชั่น (ประเทศไทย) จำกัด

สรุปประเด็นสำคัญ ๆ ที่ผู้เสวนาให้ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะในภาพรวม มีดังนี้

๑. การผลักดันและส่งเสริมภาคการศึกษา และภาคเอกชนในการผลิตบุคลากรสู่ตลาดการผลิตซอฟต์แวร์

๒. การจัดโครงสร้างใหม่ของอุตสาหกรรมการผลิตซอฟต์แวร์

๓. การจัดทำมาตรฐานทางวิชาชีพ (Certificate) โดยได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการ

๔. การจัดซื้อ จัดจ้าง

ทั้งนี้ ตามนโยบาย IT ๒๐๑๐ รัฐบาลต้องการมุ่งสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนา ๕ ด้านคือ

- การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาในต่างประเทศจะมีค่าใช้จ่ายสูง ประมาณ ๗-๘ แสนบาท ภาคเอกชนจึงขอให้ภาครัฐช่วยสนับสนุนงบประมาณในการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา นอกจากนี้ หากจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาในต่างประเทศได้แล้ว จะสามารถขอจดในประเทศไทยได้ง่ายมาก

- กรมทรัพย์สินทางปัญญาควรส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้ภาคเอกชน หรือ ประชาชาชน ได้รับประโยชน์ที่ตรงกับความต้องการและคุ้มค่าของการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้ การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา เป็น KPI ตัวหนึ่งที่สำคัญในการประเมินประเทศด้วย

๒) ประกาศนียบัตร (Certificate)

วิทยากรประจำกลุ่ม นางสาวศิริภัทร ภัทรรางกูร
ที่ปรึกษาสมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

ผู้เข้าร่วมการประชุม ตัวแทนจากภาครัฐ และ เอกชน

- การสร้างกรอบพัฒนาองค์ความรู้เพื่อให้ครอบคลุมวิชาชีพต่าง ๆ ทางด้านไอที เพื่อสร้าง Demand และ Supply พร้อมกัน ซึ่งจะประกอบด้วย ๒ ส่วน
    - ผู้ใช้ (User) ให้ความรู้ความเข้าใจกับผู้ใช้ เมื่อ User เข้าใจในผลิตภัณฑ์ ความต้องการใช้จะเกิดตามมา ตรงนี้จะช่วยกระตุ้นในส่วนของ Demand ให้เพิ่มขึ้น
    - ผู้ผลิต (Software House) เมื่อ Demand เพิ่มขึ้น ก็จะกระตุ้นให้ซอฟต์แวร์เฮาส์เร่งผลิตและพัฒนาซอฟต์แวร์ ให้ทันต่อความต้องการของตลาด ซึ่งในส่วนนี้ก็จะเป็นการเพิ่ม Supply ให้สมดุลกับ Demand

- การจัดทำกรอบการพัฒนาองค์ความรู้ด้านไอที สาขาต่าง ๆ ให้มีพื้นฐานการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่การสอบรับใบประกาศนียบัตรด้านต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยอ้างอิงจากการออกประกาศนียบัตรด้านไอซีที ที่กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศได้ดำเนินการจัดทำอยู่ในปัจจุบันซึ่งมี ๓ ด้าน คือ
    - Network Security
    - Project Management
    - ด้านภาษาอังกฤษในอุตสาหกรรมไอที

- ควรมีการจัดทำ Job flow ในแต่ละสาขาวิชาให้ชัดเจน โดยการทำแบบสอบถามไปยังสถานประกอบการต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงความต้องการแรงงานที่จบและได้รับประกาศนียบัตรในด้านใดบ้าง และรายละเอียดการเรียนการสอนเช่นใดที่จะเหมาะสมตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน

- ผลักดันให้ก่อตั้งสภาวิชาชีพไอซีที โดยจะต้องมีหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และสถาบันการศึกษา เข้ามารองรับและสนับสนุน เพื่อผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง

- ภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนการสอบใบประกาศนียบัตรสาขาไอซีที เช่น การให้สิทธิ์ลดหย่อนภาษี เพื่อเป็นการกระตุ้นให้มีผู้สนใจเข้าสอบใบประกาศนียบัตรในกรอบมาตรฐานการเรียนการสอนที่กำหนด รวมถึงประกาศนียบัตรที่ได้รับในสาขาต่าง ๆ ตามความเชี่ยวชาญที่ได้สอบมานั้น มีผลต่อการจ้างงาน และการระบุอัตราเงินเดือนในอนาคต

- กรอบวิชาชีพต้องเข้ามามีส่วนการวัดผลการเรียนรู้ โดยส่งเสริมเรื่อง Soft Skill ให้กับนักศึกษาจบใหม่และเพิ่มในส่วนของการเรียนรู้ เพื่อเตรียมพร้อมและส่งเสริมศักยภาพก่อนการทำงานจริงของ Programmer รุ่นใหม่ และควรมีการจัดสัมมนาให้กับผู้ประกอบการไอทีเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการรับพนักงานในสายไอที

๓) การจัดซื้อจัดจ้างซอฟต์แวร์ภาครัฐ

วิทยากรประจำกลุ่ม นายนิทัศน์ มณีศิลารัตน์

กรรมการผู้จัดการ บริษัท โซลูชั่น คอนเนอร์ ๑๙๙๒ จำกัด (มหาชน)

ผู้เข้าร่วมการประชุม ตัวแทนจากภาครัฐ และ เอกชน

- อุปสรรคข้อกำหนดคุณสมบัติของผู้เสนอราคาและเงื่อนไขของ TOR แม้จะมีการพูดถึงเกี่ยวกับทุนจดทะเบียนหลายครั้ง แต่ปัจจุบันยังมีบางโครงการยังมีข้อกำหนดของเงินจดทะเบียนที่สูงเกินความความจำเป็น ภาคเอกชนจึงขอให้ภาครัฐที่เกี่ยวข้องพิจารณาช่วยเหลือประเด็นนี้ด้วย

- การกำหนดผลงานของผู้เสนอราคา บางโครงการมีการกำหนดจำนวนผลงานและอายุของบริษัทที่เข้าร่วมเสนอราคาที่มากเกินไป รวมถึงระยะเวลาของการส่งมอบงาน บางโครงการกำหนดระยะเวลาไว้สั้นทำให้ผู้ผลิต (Software House : SWH) บางรายที่ต้องการทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงผลงานให้ตรงตามความต้องการของโครงการเพื่อเข้าเสนอ มีข้อเสียเปรียบกับ SWH อื่นที่มีผลงานพร้อมเตรียมส่ง

- เกณฑ์การให้คะแนนเทคนิค e-Auction ยังไม่เป็นไปตามมาตรฐาน เช่น การให้คะแนนเอกสารที่เสนองาน ทั้งนี้ ควรมีกรรมการที่เป็นบุคคลภายนอกเข้ามาร่วมตัดสินเพื่อความโปร่งใสยิ่งขึ้น

- ปัญหาการแต่งตั้ง ก่อนยื่นโครงการทางซอฟต์แวร์เฮาส์(Software House : SWH) ไม่สามารถขอหนังสือแต่งตั้งจาก Supplier ต่าง ๆ ได้ ทั้งที่ Supplier นั้น ๆ เคยได้รับการแต่งตั้งมาแล้ว

- การตรวจรับงานใช้ระยะเวลานาน และผู้ตรวจรับบางครั้งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตรวจรับ ทั้งนี้ อาจเกิดการสับสนระหว่างเอกสารที่เสนอกับงานที่ส่ง ซึ่งบางโครงการเมื่อส่งมอบงานและนำไปใช้จริงแล้ว ผู้ใช้ (User) แจ้งสนองไม่ตรงตามที่ต้องการ ทั้งนี้จึงมีบทสรุปพร้อมทั้งแนวทางแก้ไขว่าควรจัดทำ TOR กลางขึ้นมา เพื่อเป็นคู่มือช่วยเจ้าหน้าที่ของรัฐในการจัดซื้อ ในบางครั้งเจ้าหน้าที่ยังไม่มีความเชี่ยวชาญในการกำหนดรายละเอียดปลีกย่อยของผลิตภัณฑ์หรือที่เรียกกันว่าสเป็คมากนัก TOR กลางจะสามารถช่วยเป็นแนวทางการจัดซื้อของเจ้าหน้าที่ได้
- เมื่อก่อนซอฟต์แวร์เฮาส์ สามารถเบิกเงินล่วงหน้าได้โดยยื่นหนังสือขอเบิก ซึ่งสามารถยื่นขอรับได้ประมาณ ๑๕-๒๐% ของยอดในโครงการ แต่ปัจจุบันซอฟต์แวร์เฮาส์ ไม่สามารถเบิกเงินล่วงหน้าได้ ซึ่งบางโครงการซอฟต์แวร์เฮาส์ ต้องหากระแสเงินสดเพื่อหมุนเวียนในเรื่องค่าใช้จ่ายแทนผู้ว่าจ้างล่วงหน้าไปก่อน ทั้งนี้ภาคเอกชนอยากให้มีการกำหนด TOR ขึ้นมาใหม่ให้ซอฟต์แวร์เฮาส์ สามารถเบิกค่าจ้างล่วงหน้า ๑๕-๒๐% ได้
- การส่งมอบ Source Code ยังเป็นข้อกังขาว่าจะขัดต่อ พ.ร.บ.ความลับทางการค้าหรือทรัพย์สินทางปัญญาหรือไม่
- การกำหนดค่าแรงมาตรฐาน การกำหนดค่า Maintenance และควรแยกค่า License ค่าติดตั้งและอบรม เมื่อมีการเสนอราคาทั้งผู้ว่าจ้างและซอฟต์แวร์เฮาส์ จะได้มองเห็นค่าใช้จ่ายได้อย่างชัดเจนและแน่นอน

๔) การลงทุนภาคอุตสาหกรรม กับ BOI

วิทยากรประจำกลุ่ม นายอนันตโชติ เชาวนโยธิน
เลขาธิการสมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

ผู้เข้าร่วมการประชุม ตัวแทนจากภาครัฐ เอกชน และ การศึกษา

ข้อมูลจากสำนักงานส่งเสริมการลงทุน (BOI) ส่วนใหญ่กิจการที่ได้รับการส่งเสริมจะเป็นอุตสาหกรรมภาคการผลิต และต้องมีทุนจดทะเบียนที่ระบุไว้คือ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป ซึ่งธุรกิจอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ก็เป็นอีกกิจการหนึ่งซึ่งทาง BOI ให้การสนับสนุนนอกเหนือจากภาคการผลิต ตั้งแต่ ปี ๒๕๔๕ ถึงปัจจุบันซอฟต์แวร์เฮาส์ ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนจาก BOI ประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ราย เฉลี่ยมีผู้ที่ได้รับการส่งเสริมประมาณ ๑๐๐ กว่ารายต่อปี ซอฟต์แวร์เฮาส์ที่ได้รับการส่งเสริมส่วนใหญ่เป็น ซอฟต์แวร์เฮาส์ขนาดเล็ก และ ซอฟต์แวร์เฮาส์ใหญ่จะเป็นบริษัทต่างชาติ สิทธิประโยชน์ของ BOI มีหลายประเภท แต่ส่วนใหญ่ถ้าเป็นซอฟต์แวร์เฮาส์ จะขอส่งเสริมในการลดหย่อนภาษีหัก ณ ที่จ่าย มีระยะเวลา ๘ ปี

- กรมส่งเสริมการลงทุนของ BOI ควรที่จะระบุข้อกำหนดให้เอื้อประโยชน์ต่อซอฟต์แวร์เฮาส์ ไทยมากกว่าชาวต่างชาติ ทั้งนี้ ปัจจุบันซอฟต์แวร์เฮาส์ ขนาดใหญ่เป็นของชาวต่างชาติกลับได้รับสิทธิประโยชน์เหมือนซอฟต์แวร์เฮาส์ ขนาดเล็กของคนไทยทุกประการ จึงต้องการให้เจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องจากทาง BOI โปรดพิจารณาในส่วนนี้ เนื่องจากชาวต่างชาติได้รับทั้งสิทธิประโยชน์ในด้านยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่าย ๘ ปี และยังได้แรงงานไทยที่มีคุณภาพไปพัฒนาซอฟต์แวร์ ของต่างชาติแทนที่ได้แรงงานที่มีฝีมือมาพัฒนาซอฟต์แวร์ไทย
- ยอดเงินลงทุนที่ BOI ระบุไว้ คือ ๑,๐๐๐,๐๐๐๐ บาท ในที่นี้อ้างถึงอุตสาหกรรมการผลิตส่วนใหญ่แล้วอุตสาหกรรมดังกล่าวจะเน้นการลงทุนเกี่ยวกับเครื่องจักร แต่ภาคอุตสาหกรรม ซอฟต์แวร์ นอกจากค่าซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์แล้ว เงินลงทุนส่วนใหญ่มาจากการสรรหาและจัดจ้างบุคลากรเพื่อมาพัฒนาซอฟต์แวร์ ทั้งนี้ ทางภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ ใคร่ขอให้ทาง BOI เล็งเห็นความสำคัญที่เกี่ยวกับการลงทุนด้านการสรรหาและจัดจ้างบุคลากร เพื่อต่อไปทาง BOI อาจจะนำยอดการลงทุนที่เกี่ยวกับการสรรหาและจัดจ้างบุคลากร มาเป็นส่วนหนึ่งของเงินลงทุนที่จะเสนอโครงการใหม่ ๆ กับ BOI ต่อไป
- ควรมีการสร้าง Content ของประเทศ เนื่องจากภายในประเทศมีความต้องการใช้ Content ต่าง ๆ ค่อนข้างสูง เช่น Content ด้านการศึกษา และอีกทางหนึ่งต้องการรณรงค์ให้ ผู้ใช้หันมาใช้ Open Source ให้มากขึ้น

๕) ขอบเขตและบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ของสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) ตามพระราชกฤษฎีกา

วิทยากรประจำกลุ่ม นายวสันต์ ฝีมือช่าง และ นายปรีชา ไพรภัทรกุล
อนุกรรมาธิการเทคโนโลยีสารสนเทศ
ในคณะกรรมาธิการการวิทยาศาสตร์ฯ วุฒิสภา

ผู้เข้าร่วมการประชุม ตัวแทนจากภาครัฐ เอกชน และ การศึกษา

ยุทธศาสตร์ ๔M ในการส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ที่มีส่วนช่วยในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

- **Man** (ด้านบุคลากร) ให้ความรู้ในฝั่งของผู้ขาย Supplier และการทำ Training ในฝั่งผู้ซื้อ ซึ่งถ้าผู้ซื้อมีความเข้าใจในผลิตภัณฑ์มากขึ้น จะส่งผลให้ Demand โตขึ้นด้วย

- **Money** (ด้านการเงิน) ๑. การขอรับเงินสนับสนุนจากทางรัฐ ซึ่งมีความยากในการรับพิจารณา เนื่องจากทางภาครัฐยังใช้หลักการพิจารณาเหมือนกับการอุตสาหกรรมอื่น ๆ ทั้งนี้ทางภาครัฐจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนหลักการพิจารณาใหม่ให้เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมประเภท Software ๒.เสนอเรื่องการให้ Tax incentive กับผู้ประกอบการที่ซื้อ Software ไทย ๓.การให้สถาบันการเงินของรัฐทำหน้าที่ Banker รับชำระผ่อนเพื่อลดภาระทางการเงินของผู้ซื้อ
- **Marketing** (ด้านการตลาด) ๑.ตลาดภายในประเทศ ส่งเสริมให้ภาครัฐเล็งเห็นความสำคัญของโครงการ Business Matching ให้มากขึ้นเพื่อสร้าง Branding ให้เกิดขึ้น ๒.ตลาดภายนอกประเทศ ต้องเตรียมความพร้อมสำหรับผู้ประกอบการไทย และภาครัฐต้องช่วยสร้างตลาดใหม่ พร้อมทั้งคัดสรรผู้ประกอบการเพื่อที่จะผลักดันและนำพาก้าวสู่ตลาดโลกต่อไป
- **Management** (การบริหารจัดการ) ผลักดันการสร้าง Pilot Project ซึ่งทางภาครัฐและมหาวิทยาลัยอาจทำวิจัยและนำผลการวิจัยที่ได้มา Train ให้กับภาคเอกชนเพื่อไปทำการค้าต่อไป และควรกำหนดมาตรฐานในการผลิต Software ที่สามารถใช้ในระดับสากล รวมถึงการออกกฎหมายที่จะอำนวยให้ Software ไทยไม่เสียเปรียบผู้ซื้อหรือชาวต่างชาติ

การรณรงค์ให้นิยมใช้ซอฟต์แวร์ไทยอย่างแพร่หลาย (Buy Thai First)

สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) หรือ SIPA ร่วมกับสมาคมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย (ATSI) ได้ร่วมจัดทำโครงการรณรงค์การใช้ซอฟต์แวร์ไทย (Buy Thai First) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนการใช้ซอฟต์แวร์ไทยให้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น ซึ่งคณะกรรมาธิการได้รับทราบด้วยความชื่นชม และมีความยินดีเป็นอย่างยิ่งในโอกาสพบปะและร่วมโครงการดังกล่าวกับคณะผู้บริหารและคาราวานของโครงการ เพื่อร่วมรณรงค์ให้บรรลุวัตถุประสงค์ต่อไป คณะกรรมาธิการได้ตระหนักเสมอมาว่า ในภาวะของโลกยุคปัจจุบัน เพื่อความสามารถในการแข่งขันและความเข้มแข็งของประเทศไทย คนไทยทุกหมู่เหล่า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีจิตสำนึกในการนิยมไทย ใช้ของไทย และเชิดชูของไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับรู้และยอมรับถึงศักยภาพของซอฟต์แวร์ไทยที่ปัจจุบันสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนไทยที่ต้องการใช้ และมีคุณสมบัติที่โดดเด่นคือมีประสิทธิภาพและราคาที่เหมาะสม ทั้งยังเป็นการร่วมกันสนับสนุนอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทยให้เกิดการพัฒนาและขับเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง อันจะเป็นการสร้างเม็ดเงินและเก็บเม็ดเงินสู่อุตสาหกรรมไอทีของประเทศไทย ซึ่งจะส่งผลต่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเราต่อไป

คณะกรรมาธิการ ขอขอบคุณและชื่นชมผู้ประกอบการซอฟต์แวร์ที่มุ่งมั่นและมานะจนสามารถพัฒนาซอฟต์แวร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนองค์กรต่าง ๆที่ใช้ซอฟต์แวร์ไทย

มาอย่างต่อเนื่อง และยังสามารถเป็นต้นแบบอันน่ายกย่องที่นำเสนอให้กับองค์กรอื่น ๆในการนำไปปฏิบัติและพัฒนาตามอย่างได้ต่อไปด้วย

ในการนี้ คณะกรรมาธิการได้มีข้อเสนอต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ในนามของคณะกรรมาธิการ เพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องว่าได้พิจารณาเห็นว่า โครงการดังกล่าวจะประสบความสำเร็จได้อย่างเป็นรูปธรรมนั้น นอกจากการรณรงค์และสร้างจิตสำนึกให้เกิดความตระหนักในการใช้ซอฟต์แวร์ไทย และการประชาสัมพันธ์เพื่อให้เห็นถึงความสามารถและประโยชน์จากการนำซอฟต์แวร์ไทยไปใช้ในการพัฒนาและบริหารจัดการองค์กรเพื่อลดต้นทุน เพิ่มผลผลิตและเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานแล้วนั้น ควรมีการส่งเสริม ผลักดันการใช้ซอฟต์แวร์ไทยเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นรูปธรรม โดยการจัดทำซอฟต์แวร์ไทยประเภทต่าง ๆที่จำเป็นเพื่อแจกจ่ายให้ใช้งานภายในองค์กรภาครัฐ โดยในเบื้องต้นควรจัดทำซอฟต์แวร์ไทยต้นแบบเพื่อให้เกิดการนิยมใช้ ซึ่งก็จะมีการต่อยอดและเกิดการพัฒนาของผู้ประกอบการซอฟต์แวร์ไทยยิ่ง ๆขึ้นต่อไป ดังนี้

๑. ระบบซอฟต์แวร์ไทย สำหรับการบริหารจัดการสถานศึกษา ในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อใช้ในกิจกรรมต่าง ๆของโรงเรียนหรือมหาวิทยาลัยของรัฐ อาทิ ระบบการลงทะเบียนนักเรียน การบริหารงานบุคคล การเงินและบัญชี รายงานผลการเรียนของนักเรียน เป็นต้น

๒. ระบบซอฟต์แวร์ไทยสำหรับห้องสมุด สำหรับแจกจ่ายให้สถาบันการศึกษาต่าง ๆนำไปใช้ เนื่องจากระบบซอฟแวร์ห้องสมุดดังกล่าวสามารถใช้งานได้กับทุกโรงเรียน ซึ่งหากจัดซื้อจากต่างประเทศจะมีราคาค่อนข้างสูงมาก ทั้งค่าลิขสิทธิ์และค่าบำรุงรักษาต่าง ๆ

๓. ระบบซอฟต์แวร์ไทย สำหรับการบริหารจัดการขององค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นทั่วประเทศ เช่น การบริหารงานบุคคล การพัสดุ ทรัพย์สิน การเงินและบัญชี เป็นต้น ซึ่งหากมีการใช้ระบบซอฟต์แวร์ไทยประเภทเดียวกันทั่วประเทศ จะส่งผลให้ประหยัดงบประมาณเป็นจำนวนมากและเป็นประโยชน์ต่อการใช้งานภาครัฐในการอบรมและใช้งาน

บทสรุป

จากการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมาธิการ ตามขั้นตอนและกระบวนการต่าง ๆ ทำให้ได้ข้อเท็จจริงที่สะท้อนให้เห็นว่า e-Industry นั้น หัวใจคือการส่งเสริมให้อุตสาหกรรมไทยนำ IT มาใช้ในการปรับปรุงคุณภาพ เพื่อความสามารถในการแข่งขัน ในช่วงระยะเวลา ๕-๖ ปี ที่ได้มียุทธศาสตร์ IT ของประเทศนั้น ก็เห็นว่ามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องผลักดันอีกมาก และเนื่องจากยุคปัจจุบัน โลกและ IT มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและตลอดเวลา จึงมีความจำเป็นต้องทบทวนยุทธศาสตร์อย่างสม่ำเสมอ คณะอนุกรรมาธิการตระหนักในเรื่องดังกล่าว และได้เห็นถึงความคืบหน้าของยุทธศาสตร์ที่ภาครัฐได้ดำเนินการมาแล้วในบางส่วน แต่สิ่งที่จำเป็นและจะต้องให้เกิดขึ้นเพื่อความสำเร็จต่อไปคือ ความรวดเร็ว เรื่องเด่นที่ภาครัฐ ผลักดันและประสบความสำเร็จอย่างดี คือ Animation และเป็นความสำเร็จของยุทธศาสตร์ การหาความชำนาญพิเศษเฉพาะทาง (Niche) ซึ่งถือว่าได้ทำสำเร็จแล้ว และจำเป็นที่ต้องผลักดัน ส่งเสริมในเรื่องของบริการเป็นตัวต่อไป เช่น การเป็นศูนย์กลางทาง

การแพทย์ในภูมิภาค เป็นต้น เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางเศรษฐกิจและรายได้เข้าประเทศ เพื่อความเข้มแข็งมั่งคั่งของชาติต่อไป

แต่อย่างไรก็ตาม ความสำเร็จของยุทธศาสตร์ e-Industry นั้น Human Capacity "คน" ต้องเป็นศูนย์กลาง เป็นองค์ประกอบสำคัญ เนื่องจากอุตสาหกรรม Software ต้องแข่งขันกันด้วยคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณภาพของบุคลากร เพราะแม้จะกำหนดยุทธศาสตร์ไว้ดีเพียงไร ก็จะไม่สามารถขับเคลื่อนได้เลย หากไม่มีคนที่มีคุณภาพที่เหมาะสมมารองรับ ดังนั้น ต้องมีการลงทุนในการพัฒนาและสร้างบุคลากรอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ให้ได้บุคลากรที่ใฝ่รู้ สู้งาน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความรู้ภาษาอังกฤษดี มีฐานความรู้ดี และควรเป็นวัยหนุ่มสาว ตรงตามความต้องการของภาคอุตสาหกรรม IT โดยไม่ต้องเสียเวลาในการฝึกฝน จึงจะปฏิบัติงานได้ ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน และในอนาคตจำเป็นอย่างยิ่งต้องสร้างคนให้สามารถทำ Business ได้ด้วย ซึ่งเป็นความรู้ความสามารถที่จำเป็นสำหรับบุคลากรของ ICT ที่จะทำให้สามารถแข่งขันได้

Infrastructure เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสูงสุดในการสร้างและการวัดความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรม ICT ซึ่งสามารถวัดได้จาก Infrastructure ก่อนสิ่งอื่น ภาครัฐควรแบ่งเบาภาระจากกลุ่มของผู้พัฒนาซอฟต์แวร์ เช่น Infrastructure หรือ BOI ให้การสนับสนุนในเรื่องของ Hardware และ Software ต้องวางโครงสร้างพื้นฐานให้ผู้ผลิตสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้ซื้อได้

อย่างไรก็ตาม แม้นโยบายจะกำหนดไว้ได้สมบูรณ์เพียงใด แต่หากขาดการขับเคลื่อนแผนอย่างจริงจัง ขาดเจ้าภาพ ขาดการรับรู้ถึงการผลิตบุคลากรให้ได้ตามคุณภาพ ขาดงบประมาณอย่างเพียงพอและต่อเนื่อง แม้จะมีการดำเนินการอย่างเต็มกำลังความสามารถเพียงใด ก็คงยังไม่สามารถบรรลุสู่เป้าหมายได้ตามที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้น ภาครัฐต้องเห็นความสำคัญและจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีงบประมาณในจำนวนที่เพียงพอสามารถเป็นแรงจูงใจ ทั้งผู้ผลิต คือ ผู้สอนและผู้เรียน แผนจึงจะสามารถขับเคลื่อนและบรรลุสู่เป้าหมายได้

คณะอนุกรรมาธิการพบว่า ภาคอุตสาหกรรม ICT ของประเทศไทย ตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ควรที่จะมีความก้าวหน้าได้ไกลกว่าที่เป็นอยู่ในวันนี้ ทั้งนี้เพราะเหตุปัจจัยดังกล่าวข้างต้น ที่มีผลต่อการพัฒนาความก้าวหน้า จึงพิจารณาเห็นว่า มีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะต้องมีความร่วมมือสมานฉันท์จากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ล่วงรู้ถึงข้อมูล ข้อเท็จจริงดังกล่าว เพื่อร่วมกันนำไปประกอบการดำเนินการตามภารกิจด้วยความเหมาะสม ฉับไว จริงจัง จริงใจ ต่อไป

ทั้งนี้ เพื่อความสามารถในการแข่งขันของประเทศ อันจะนำมาซึ่งความเจริญเติบโตของเศรษฐกิจโดยรวม อันส่งผลต่อความมั่งคั่งของประชาชน และความมั่นคงเข้มแข็งของชาติ

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมาธิการ

เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรม e-Industry ให้สามารถแข่งขันได้

๑. ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ต้องมีทัศนคติและตระหนักว่าภาคเอกชนในสาขาอุตสาหกรรมนั้นเป็นพื้นฐานสำคัญยิ่งของการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ และผลสำเร็จในการประกอบการของภาคอุตสาหกรรมนั้นก็คือความสำเร็จของภาครัฐโดยรวมนั่นเอง จำเป็นอย่างยิ่งต้องส่งเสริมผลักดันอย่างจริงจัง จริงใจและต่อเนื่อง และที่สำคัญยิ่งรัฐบาลจำเป็นต้องส่งเสริมผลักดันนโยบาย "Buy Thai First ด้วยการให้สิทธิพิเศษแก่องค์กรที่ซื้อซอฟต์แวร์ไทย

๒. เมื่อได้มีการร่วมกันกำหนดนโยบายและแผนต่าง ๆ แล้ว ผู้เกี่ยวข้องต้องให้ความสำคัญ เคารพและให้เกียรติที่จะดำเนินการอย่างจริงจังต่อเนื่องในสิ่งที่ได้ตกลงและเห็นพ้องต้องกันไม่ปล่อยปละละเลยหรือนิ่งดูดายในการขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมายในการที่จะผันแผนไปสู่การปฏิบัติ จึงจะสามารถประสบผลสำเร็จตามเป้าหมายได้

๓. คุณภาพและปริมาณของบุคลากรเป็นศูนย์กลางในการพัฒนา จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องผลักดันและส่งเสริมภาคการศึกษาและภาคเอกชนในการผลิตบุคลากรสู่ตลาดซอฟต์แวร์ซึ่งจำเป็นต้องลงทุนโดยจะต้องมีงบประมาณที่พอเพียงและต่อเนื่อง มีแรงจูงใจในเรื่องของความมั่นคงและความก้าวหน้าในวิชาชีพเพื่อให้อยู่ในวิชาชีพอย่างต่อเนื่องและถาวรอันมีผลต่อการพัฒนาวงการ ICT ซึ่งจำเป็นจะต้องสร้างคนให้มีความรู้ทั้งด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและด้าน Business เพื่อความสามารถในการแข่งขันได้อย่างแท้จริง

๔. ระบบ Infrastructure หรือโครงสร้างพื้นฐานเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นสูงสุดในการสร้างและวัดความเจริญเติบโตของอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย ต้องมีจำนวนให้เพียงพอและแพร่กระจายอย่างทั่วถึง

๕. นโยบายการจัดซื้อจัดจ้าง การจัดซื้อจัดจ้างด้านภาคเอกชนควรนำนโยบายด้าน IT ไปปรับใช้ให้สอดคล้องกับนโยบายในองค์กร เพื่อความอยู่รอดในการแข่งขันของธุรกิจซอฟต์แวร์ที่สูงขึ้น องค์กรต่าง ๆ ต้องร่วมมือกันด้านข้อมูลฐานลูกค้าผลักดันในการให้ลิขสิทธิ์แก่ผู้ผลิตซอฟต์แวร์อิสระ

๖. จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ อย่างจริงจัง ดังนี้

๖.๑ ทรัพย์สินทางปัญญาของไทย

๖.๑.๑ การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาโดยภาพรวม สิ่งที่ภาคเอกชนประสงค์ที่จะให้ภาครัฐดำเนินการอย่างจริงจัง คือ ต้องการให้ลดระยะเวลาและขั้นตอนในการพิจารณาการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ เนื่องจากถ้าใช้ระยะเวลาพิจารณานานก็จะทำให้ซอฟต์แวร์ ที่ผลิตออกมาไม่เกิดมูลค่าตามที่ควรจะได้ พร้อมทั้งสูญเสียประโยชน์ที่จะได้รับ ทั้งนี้อาจเกิดจากบุคลากรหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลและดำเนินการจดทะเบียนจากกรมทรัพย์สินทางปัญญาอาจยังขาดความเข้าใจด้านระบบ ICT อย่างชัดเจน

๖.๑.๒ ปัจจุบันการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาจะมีผลเฉพาะประเทศตามที่ผู้ประกอบการภาคเอกชนได้ดำเนินการจดไว้ ทั้งนี้ ภาคเอกชนต้องการให้กรมทรัพย์สินทางปัญญาช่วยอำนวยความสะดวกให้กับกลุ่มภาคเอกชน โดยให้ภาคเอกชนสามารถจะทะเบียนในประเทศใดประเทศหนึ่งแต่มีผลคุ้มครองภายในกลุ่มประเทศนั้น ๆ ทั้งหมด หรือให้มีเจ้าหน้าที่จากทางกรมฯ ประจำอยู่

ในประเทศต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับกระบวนการและหลักการพิจารณามอบความคุ้มครองของแต่ละประเทศ

๖.๑.๓ ตามที่รัฐบาลได้มีโครงการใหม่ ๆ ออกมาเพื่อช่วยซอฟต์แวร์เฮาส์บ่อยครั้ง แต่ทางภาครัฐได้ประชาสัมพันธ์ผ่านทางช่องทางต่าง ๆ เพียงช่วงแรก และด้วยระยะเวลาประชาสัมพันธ์ที่สั้นยังไม่มีการดำเนินการอย่างกว้างขวางและต่อเนื่องทำให้บางครั้งผู้ผลิตซอฟต์แวร์ไม่สามารถทราบถึงโครงการดังกล่าวโดยทั่วถึง ควรให้มีการเพิ่มการประชาสัมพันธ์ให้มากขึ้นและขยายระยะเวลาให้ยาวนานขึ้น เพื่อทางภาคเอกชนจะได้ไม่เสียโอกาสและประโยชน์ที่จะได้รับจากภาครัฐ และภาคเอกชนเองก็จะต้องกำหนดแนวทางในการทำความเข้าใจและติดตามข่าวสารของภาครัฐอย่างต่อเนื่องด้วย

๖.๑.๔ การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาในต่างประเทศจะมีค่าใช้จ่ายสูง ประมาณ ๗ – ๘ แสนบาท ขอให้ภาครัฐช่วยสนับสนุนงบประมาณในการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาด้วย นอกจากนี้หากจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาในต่างประเทศได้แล้ว จะสามารถขอจดในประเทศไทยได้ง่ายมาก

๖.๑.๕ กรมทรัพย์สินทางปัญญาควรส่งเสริมกิจกรรมที่ทำให้ภาคเอกชน หรือประชาชนได้รับประโยชน์ที่ตรงกับความต้องการและคุ้มค่าของการจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญาดังกล่าวข้างต้น ทั้งนี้ การจดทะเบียนทรัพย์สินทางปัญญา เป็น KPI ตัวหนึ่งที่สำคัญในการประเมินความสามารถของประเทศด้วย

๖.๒ ประกาศนียบัตร (Certificate)

๖.๒.๑ การสร้างกรอบพัฒนาองค์ความรู้เพื่อให้ครอบคลุมวิชาชีพต่าง ๆ ทางด้านไอที เพื่อสร้าง Demand และ Supply พร้อมกัน ซึ่งจะประกอบด้วย ๒ ส่วน

- ผู้ใช้ (User) ให้ความรู้ความเข้าใจกับผู้ใช้เมื่อ User เข้าใจในผลิตภัณฑ์ ความต้องการใช้จะเกิดตามมา ตรงนี้จะช่วยกระตุ้นในส่วนของ Demand ให้เพิ่มขึ้น
- ผู้ผลิต (Software House) เมื่อ Demand เพิ่มขึ้น ก็จะกระตุ้นให้ซอฟต์แวร์เฮาส์เร่งผลิตและพัฒนาซอฟต์แวร์ ให้ทันต่อความต้องการของตลาด ซึ่งในส่วนนี้ก็จะเป็นการเพิ่ม Supply ให้สมดุลกับ Demand

๖.๒.๒ การจัดทำกรอบการพัฒนาองค์ความรู้ด้านไอที สาขาต่าง ๆ ให้มีพื้นฐานการเรียนการสอนเพื่อนำไปสู่การสอบรับใบประกาศนียบัตรด้านต่าง ๆ ในมหาวิทยาลัยให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยอ้างอิงจากการออกประกาศนียบัตรด้านไอซีที ที่กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ดำเนินการจัดทำอยู่ในปัจจุบันซึ่งมี ๓ ด้าน คือ

- Network Security
- Project Management
- ด้านภาษาอังกฤษในอุตสาหกรรมไอที

๖.๒.๓ ควรมีการจัดทำ Job flow ในแต่ละสาขาวิชาให้ชัดเจน โดยการทำแบบสอบถามไปยังสถานประกอบการต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงความต้องการแรงงานที่จบและได้รับประกาศนียบัตรในด้านใดบ้าง และรายละเอียดการเรียนการสอนเช่นใดที่จะเหมาะสมตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน

๖.๒.๔ ผลักดันให้ก่อตั้งสภาวิชาชีพไอซีที โดยจะต้องมีหน่วยงานภาครัฐ เอกชน และสถาบันการศึกษา เข้ามารองรับและสนับสนุนเพื่อผลักดันให้เกิดผลสัมฤทธิ์อย่างเป็นรูปธรรมและต่อเนื่อง

๖.๒.๕ ภาครัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนการสอบใบประกาศนียบัตรสาขาไอซีที เช่น การให้สิทธิ์ลดหย่อนภาษี เพื่อเป็นการกระตุ้นให้มีผู้สนใจเข้าสอบใบประกาศนียบัตรในกรอบมาตรฐานการเรียนการสอนที่กำหนด รวมถึงประกาศนียบัตรที่ได้รับในสาขาต่าง ๆ ตามความเชี่ยวชาญที่ได้สอบมานั้นมีผลต่อการจ้างงานและการระบุอัตราเงินเดือนในอนาคต

๖.๒.๖ กรอบวิชาชีพต้องเข้ามามีสวนการวัดผลการเรียนรู้ โดยส่งเสริมเรื่อง Soft Skill ให้กับนักศึกษาจบใหม่และเพิ่มในส่วนของการเรียนรู้ เพื่อเตรียมพร้อมและส่งเสริมศักยภาพก่อนการทำงานจริงของ Programmer รุ่นใหม่ และควรมีการจัดสัมมนาให้กับผู้ประกอบการไอทีเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการรับพนักงานในสายไอที

๖.๓ การจัดซื้อจัดจ้างซอฟต์แวร์ภาครัฐ

๖.๓.๑ อุปสรรคข้อกำหนดคุณสมบัติของผู้เสนอราคาและเงื่อนไขของ TOR แม้จะมีการพูดถึงเกี่ยวกับทุนจดทะเบียนหลายครั้ง แต่ปัจจุบันยังมีบางโครงการยังมีข้อกำหนดของเงินจดทะเบียนที่สูงเกินความจำเป็น ภาคเอกชนจึงขอให้ภาครัฐที่เกี่ยวข้องพิจารณาช่วยเหลือประเด็นนี้ด้วย

๖.๓.๒ การกำหนดผลงานของผู้เสนอราคาบางโครงการมีการกำหนดจำนวนผลงานและอายุของบริษัทที่เข้าร่วมเสนอราคาที่มากเกินไป รวมถึงระยะเวลาของการส่งมอบงาน บางโครงการกำหนดระยะเวลาไว้สั้นทำให้ผู้ผลิต (software house - SWH) บางรายที่ต้องการทำการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงผลงานให้ตรงตามความต้องการของโครงการเพื่อเข้าเสนอมีข้อเสียเปรียบกับ SWH อื่นที่มีผลงานพร้อมเตรียมส่ง

๖.๓.๓ เกณฑ์การให้คะแนนเทคนิค e-Auction ยังไม่เป็นไปตามมาตรฐาน เช่น การให้คะแนนเอกสารที่เสนองาน ทั้งนี้ ควรมีกรรมการที่เป็นบุคคลภายนอกเข้ามาร่วมตัดสินเพื่อความโปร่งใสยิ่งขึ้น

๖.๓.๔ การตรวจรับงานใช้ระยะเวลานาน และผู้ตรวจรับบางครั้งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ตรวจรับ ทั้งนี้อาจเกิดการสับสนระหว่างเอกสารที่เสนอกับงานที่ส่ง ซึ่งบางโครงการเมื่อส่งมอบงานและนำไปใช้จริงแล้ว ผู้ใช้ (User) แจ้งสนองไม่ตรงตามที่ต้องการ ทั้งนี้จึงมีบทสรุปพร้อมทั้งแนวทางแก้ไขว่าควรจัดทำ TOR กลางขึ้นมาเพื่อเป็นคู่มือช่วยเจ้าหน้าที่ของรัฐในการจัดซื้อ ในบางครั้งเจ้าหน้าที่ยังไม่มีความเชี่ยวชาญในการกำหนดรายละเอียดปลีกย่อยของผลิตภัณฑ์หรือที่เรียกกันว่าสเป็คมากนัก TOR กลางจะสามารถช่วยเป็นแนวทางการจัดซื้อของเจ้าหน้าที่ได้

๖.๓.๕ เมื่อก่อนซอฟต์แวร์เฮาส์ สามารถเบิกเงินล่วงหน้าได้โดยยื่นหนังสือขอเบิก ซึ่งสามารถยื่นขอรับได้ประมาณ ๑๕ – ๒๐ % ของยอดในโครงการ แต่ปัจจุบันซอฟต์แวร์เฮาส์ ไม่สามารถเบิกเงินล่วงหน้าได้ ซึ่งบางโครงการซอฟต์แวร์เฮาส์ ต้องหากระแสเงินสดเพื่อหมุนเวียน ในเรื่องค่าใช้จ่ายแทนผู้ว่าจ้างล่วงหน้าไปก่อน ทั้งนี้ภาคเอกชนขอให้มีการกำหนด TOR ขึ้นมาใหม่ให้ซอฟต์แวร์เฮาส์ สามารถเบิกค่าจ้างล่วงหน้า ๑๕ – ๒๐ % ได้

๖.๓.๖ การส่งมอบ Source Code ยังเป็นข้อกังขาว่าจะขัดต่อ พ.ร.บ. ความลับทางการค้าหรือทรัพย์สินทางปัญญาหรือไม่

๖.๓.๗ การกำหนดค่าแรงมาตรฐาน การกำหนดค่า Maintenance และควรแยกค่า License ค่าติดตั้งและอบรม เมื่อมีการเสนอราคาทั้งผู้ว่าจ้างและซอฟต์แวร์เฮาส์ จะได้มองเห็นค่าใช้จ่ายได้อย่างชัดเจนและแน่นอน

๖.๔ การลงทุนภาคอุตสาหกรรม กับสำนักงานส่งเสริมการลงทุน (BOI)

จากข้อมูลของ BOI แสดงว่ากิจการที่ได้รับการส่งเสริมจะเป็นอุตสาหกรรมภาคการผลิต และต้องมีทุนจดทะเบียนที่ระบุไว้คือ ๑ ล้านบาทขึ้นไป ธุรกิจอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ก็เป็นอีกกิจการหนึ่ง ซึ่งทางBOI ให้การสนับสนุน โดยตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ ซอฟต์แวร์เฮาส์ที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากBOI มีประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ ราย มีผู้ได้รับการส่งเสริมเฉลี่ยปีละประมาณ ๑๐๐ กว่าราย ส่วนใหญ่เป็นซอฟต์แวร์เฮาส์ขนาดเล็ก และซอฟต์แวร์เฮาส์ขนาดใหญ่จะเป็นบริษัทต่างชาติ สิทธิประโยชน์ของBOI มีหลายประเภท แต่ส่วนใหญ่ถ้าเป็นซอฟต์แวร์เฮาส์ จะขอส่งเสริมลดหย่อนภาษีหัก ณ ที่จ่ายมีระยะเวลา ๘ ปี

๖.๔.๑ กรมส่งเสริมการลงทุนของ BOI ควรที่จะระบุข้อกำหนดให้เอื้อประโยชน์ต่อซอฟต์แวร์เฮาส์ไทยมากกว่าชาวต่างชาติ ทั้งนี้ ปัจจุบันซอฟต์แวร์เฮาส์ขนาดใหญ่เป็นของชาวต่างชาติกลับได้รับสิทธิประโยชน์เหมือนซอฟต์แวร์เฮาส์ ขนาดเล็กของคนไทยทุกประการ BOI โปรดพิจารณาในส่วนนี้ เนื่องจากชาวต่างชาติได้รับทั้งสิทธิประโยชน์ในด้านยกเว้นภาษีหัก ณ ที่จ่าย ๘ ปี และยังได้แรงงานไทยที่มีคุณภาพไปพัฒนาซอฟต์แวร์ของต่างชาติแทนที่ได้แรงงานที่มีฝีมือมาพัฒนาซอฟต์แวร์ไทย

๖.๔.๒ ยอดเงินลงทุนที่ BOI ระบุไว้ คือ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ในที่นี้อ้างถึงอุตสาหกรรมการผลิตส่วนใหญ่แล้วอุตสาหกรรมดังกล่าวจะเน้นการลงทุนเกี่ยวกับเครื่องจักร แต่ภาคอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ นอกจากค่าซอฟต์แวร์และฮาร์ดแวร์แล้ว เงินลงทุนส่วนใหญ่มาจากการสรรหาและจัดจ้างบุคลากรเพื่อมาพัฒนาซอฟต์แวร์ ขอให้ทาง BOI เล็งเห็นความสำคัญที่เกี่ยวกับการลงทุนด้านการสรรหาและจัดจ้างบุคลากรเพื่อต่อไปทาง BOI อาจจะนำยอดการลงทุนที่เกี่ยวกับการสรรหาและจัดจ้างบุคลากรมาเป็นส่วนหนึ่งของเงินลงทุนที่จะเสนอโครงการใหม่ ๆกับ BOI ต่อไป

๖.๔.๓ ควรมีการสร้าง content ของประเทศเนื่องจากภายในประเทศมีความต้องการใช้ Content ต่าง ๆ ค่อนข้างสูง เช่น Content ด้านการศึกษาและอีกทางหนึ่งต้องการรณรงค์ให้ผู้ใช้หันมาใช้ Open Source ให้มากขึ้น

๖.๕ ขอบเขตและบทบาทในการส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ของสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) ตามพระราชกฤษฎีกา (SIPA)

ยุทธศาสตร์ ๔ M ในการส่งเสริมและสนับสนุนภาคอุตสาหกรรม ที่มีส่วนช่วยในการขับเคลื่อนอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ไทย

๖.๕.๑ Man (ด้านบุคลากร) ให้ความรู้ในฝั่งของผู้ขาย Supplier และการทำ Training ในฝั่งผู้ซื้อ ซึ่งถ้าผู้ซื้อมีความเข้าใจในผลิตภัณฑ์มากขึ้น จะส่งผลให้ Demand โตขึ้นด้วย

๖.๕.๒ Money (ด้านการเงิน) ๑. การขอรับเงินสนับสนุนจากทางรัฐ ซึ่งมีความยากในการรับพิจารณา เนื่องจากทางภาครัฐยังใช้หลักการพิจารณาเหมือนกับการอุตสาหกรรมอื่น ๆ ทั้งนี้ทางภาครัฐจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนหลักการพิจารณาใหม่ให้เหมาะสมสำหรับอุตสาหกรรมประเภท Software

๒. เสนอเรื่องการให้ Tax incentive กับผู้ประกอบการที่ซื้อ Software ไทย ๓. การให้สถาบันการเงินของรัฐทำหน้าที่ Banker รับชำระผ่อนเพื่อลดภาระทางการเงินของผู้ซื้อ

๖.๕.๓ Marketing (ด้านการตลาด) ๑. ตลาดภายในประเทศส่งเสริมให้ภาครัฐเล็งเห็นความสำคัญของโครงการ Business Matching ให้มากขึ้นเพื่อสร้าง Branding ให้เกิดขึ้น ๒. ตลาดภายนอกประเทศ ต้องเตรียมความพร้อมสำหรับผู้ประกอบการไทย และภาครัฐต้องช่วยสร้างตลาดใหม่ พร้อมทั้งคัดสรรผู้ประกอบการเพื่อที่จะผลักดันและนำพาก้าวสู่ตลาดโลกต่อไป

๖.๕.๔ Management (การบริหารจัดการ) ผลักดันการสร้าง Pilot Project ซึ่งทางภาครัฐและมหาวิทยาลัยอาจทำวิจัยและนำผลการวิจัยที่ได้มาทำการฝึกอบรม ให้กับภาคเอกชนเพื่อไปทำการค้าต่อไป และควรกำหนดมาตรฐานในการผลิต Software ที่สามารถใช้ในระดับสากล รวมถึงการออกกฎหมายที่จะอำนวยให้ software ไทย ไม่เสียเปรียบผู้ซื้อหรือชาวต่างชาติ

พิมพ์ที่ สำนักการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา
โทร. ๐ ๒๒๔๔ ๑๕๖๑, ๐ ๒๒๔๔ ๑๗๓๕, ๐ ๒๒๔๔ [illegible]